

ЛІНА
КОСТЕНКО

Маруся Стурай

ІСТОРИЧНИЙ
РОМАН
У ВІРШАХ

Київ
«Радянський письменник»
1979

ІСТОРИЧНИЙ
РОМАН
У ВІРШАХ

ЛІНА
КОСТЕНКО

Маруся
Стурай

Віршований роман відомої української поетеси Ліни Костенко, присвячений легендарній народній піснярці Марусі Чурай.

У творі подано широку галерею народних образів, показано життя українських міст і сіл періоду визвольної війни українського народу під проводом Богдана Хмельницького.

**Видавництво
«Радянський
письменник»,
1979**

**ЯКБИ
знайшлася
НЕОПАЛЦІА
КНИГА**

РОЗДІЛ

I

Влітку 1658 року Полтава згоріла дощенту.
Горіли солом'яні стріхи над Ворсклою.
Плавилась бані дерев'яних церков.
Вітер був сильний. Полум'я гуготило.
І довго ще літав над руїнами магістрату

легенький попіл

спалених паперів —

всіх отих книг міських Полтавських,
де були записи поточних судових справ.

Може, там була і справа Марусі Чурай?

Може, тому і не дійшло до нас жодних свідчень

про неї,

що книги міські Полтавські «през войну,

под час рабованя

города, огнем спалени»?

А що, якби знайшлася хоч одна, —
в монастирі десь або на горищі?

Якби вцілила в тому пожарищі —
неопалима — наче купина?

І ми б читали старовинний том,
де писар вивів гусячим пером,
що року божого такого-то, і місяця такого-то, і дня,
перед Мартином Пушкарем, полковником,

в присутності Семена Горбаня,
що був на той час війтом у Полтаві,
перед суддею, богом і людьми,
Чурай Маруся — на підсудній лаві,
і пів-Полтави свідків за дверми.

І загула б та книга голосами,
і всі б щось говорили не те саме.
І чорні бурі пристрастей людських
пройшли б над полем буковок хистких.

Тоді стара Бобренчиха, вдова,
суду такі промовила б слова:
— Пане полковнику і пане войте!
Ускаржаюся Богу і вам
на Марусю,
що вона, забувши страх божий,
отруїла сина мого Григорія.
І втеди син мій Григорій наглою смертю вмер,
на здоровлі перед тим не скорбівши,
през отруєння і през чари бісовські.
То вам, панове, правдиво, під сумлінням, кажу
і людьми те освідчу.

Оскаржену Марусю Чураївну
тоді суддя суворо запитав, —
коли, чого і для якої причини
таке незбожне діло учинила?

Але вона ні слова не сказала,
усправедливлень жодних не дала,
тільки стояла, яко з каменю тесана.

Тоді громада загула прелюто:
— Вона ж свій злочин визнала прилюдно!

Бо, як до Гриця, мертвого, припала,
казала все — як зілля те копала,
як полоскала, як його варила
і як уранці Гриця отруїла.
Вона ж співала, наче голосила,
на себе кари божої просила.
Співала так, як лиш вона уміла!
А потім враз — неначе занімала.

Тоді ми, вряд, упевнившись на ділі,
що Гриць умер, отруєний, в четвер,
предать землі звеліли до неділі,
прийнявши справу криміналітер.

Убивницю ж, Марусю, до розправи
скріпити в'язеням города Полтави.

Бобренчиха ж, та зацна удова,
нехай на бога в горі упова
та настановить свідків, віри годних,
не підозрєнних у проступствах жодних.
Аби по правді свідчили про злочин,
що тут убивці іншого нема,
бо то не є ще доказ остаточний,
якщо підсудна визнала сама.
На то ставши, Параска Демиха, в літах подейшлих,
зізнала:

— Єдну душу Богу ховають, а було так.
Недавнечко, о півнях, вийшла я...

— ...трусити Левкову грушу,— підказав хтось.

— Панове судді.

Лесько Черкес мене на цноті змазує!

Тоді ми, вряд, казали-сьмо Черкесу і всім такбж
особам принаявним, щоб мову свідкам не перебивали,
поневаж будуть випхані із ратушу,
а двері будуть взяті на скабу.

— Отож, кажу, недавнечко, о півнях,
коли я вийшла глянути знадвору,
бо щось мені ускочило в димар,—
дивлюсь: Грицько вертається додому.

Ізвідки б то? Ще й наче напідпитку.
Якийсь такий, ніяк не вдягне свитку.
То я й питаю, ми ж сусіди: — Гей,
це де ж тебе так, хлопче, забарило?
— Та, чарку випив, там, в одних людей.
Чогось так біля серця заварило.

Коли ж невдовзі чую — у Бобренків
великий гвалт. То я туди городом.
Лежить Грицько, увесь уже посинів,
хрипить, здригає, роздирає ковнір.
А я кажу Бобренчиси: ой кумо,
ой кумо, це запітяна хвороба!
І що ми вже Грицькові не робили, —
вишіптували, терли, ізсилали,
свячене зілля клали під потилицю,
водою мили і переливали
хоробу на бобренківського пса, —
не помогло. Ще й щось таке балакав!
Там хто стояв, то мало хто не плакав.

В таких походах куля обминула,
не подолала вражеська рука,
щоб де? аж дома! дівка підманула,
струїла геть такого козака!
І от лежить у гробі в чорнобривцях,
на смерть убит. А тая чарівниця...

— Є докази, що це вона дала пиття?

— А хто ж би ще труїв Бобренка Гриця?
Кому він ще так знівечив життя?

Тоді на в'яз був ставлений Фесько,
млинів дозорця скарбу військов'ого,

що під боязню божою признав:

— Панове суд!

Того я добре звісен.

Як що не так, беру на душу гріх.

Цю дівчину разів, мабуть, із вісім
коло млина вночі я спостеріг.

Над Ворсколю з небіжчиком стояла.

Ну тобто він ще був живий тоді.

І що воно, гадаю, за проява —

дві тині, млин і місяць на воді.

Мені то що? На це ж нема заказу,
стояння — діло добре загалом.

А я таки чогось подумав зразу, —

аж де зійшлись, чого б то за селом?

А якось бачу — щось майнуло з греблі.

Шубовснуло — аж зойкнула вода.

А я ж туди і ніг не дотереблю.

Ну, думаю, втопилась, от біда.

То добре, що Іван тут нагодівся

та витяг із води напівживу.

Бо там колись мій шурина утопився,

то гине місце, я й не допливу.

Суддя сказав: — Усе це прикро, справді,

і ті млини, і втоплений шурик.

Але ж ми іншу розглядаєм справу —

не як топилась, а труїла як.

Тож свідок мовив трохи не до діла.

Тут треба чітко провести межу.

— То я ж не бачив, як вона труїла.

А як топилась, — бачив. То й кажу.

Тоді Бобренчиха становила інших осіб,
числом сімнадцять,
а з тих сімнадцяти має п'ять,
котрі до присяги годні будуть.

Ну, ті сказали, що Маруся — відьма,
що у Полтаві гіршої нема,
що всі це знають, і по ній це видно,
і що вона ж співала і сама:

«Котра дівчина чорні брови має,
То тая дівчина усі чари знає».

І то ж вона наврочила, нівроку,
що покалічив Савку Саврадим.
Уміє перекинутись в сороку,
а то виходить з комина, як дим.

— Панове судді, я прошу пробачення, —
сказав Горбань з паперами в руці. —
З'ясую стисло свідкам звинувачення,
щоб не збивали суд на манівці.

Козак Бобренко, на ім'я Григорій,
єдиний син достойної вдови,
котора зараз у такому горі,
що не схилить не можна голови, —

чотири годи бувши у походах,
ні в чім нагани жодної не мав.
Був на Пиляві, і на Жовтих Водах,
і скрізь, де полк Полтавський воював.

А це улітку повернувсь додому,
в хазяйство, підупале за війну,
і, як годиться хлопцю молодому,
хотів ввести у дім собі жону.

Отож нагледів дівку, собі рівну,
дізнавши, певно, що і він їй люб,
Грицько посватав Галю Вишняківну,
повзявши намір брати з нею шлюб.

Чурай Маруся, що його любила,
любила, справді, вірно і давно,
тоді його із ревнощів убила,
підсипавши отруту у вино.

Чи це свідомо, чи під впливом хвилі,
як не було, а ревнощі — це сказ.
Так стався злочин. Хлопець у могилі.
І от стоїть убивниця пред нас.

Страшна, панове, приточилась справа.
Хай стане совість на сторожі права!

Порадившись, звеліли ми пред вряд
поставити Грицькову наречену.
Тож Галя Вишняківна підійшла,
була про все розпитана дискретно
і лагідно, як молода особа,
з уникненням подробиць, що могли б
ще більше їй розвередити душу.

І теж вона признала під сумлінням, —
що так було, любилися ми з Грицем,
побратись мали... мови не стає...
Що він ходив до тої чарівниці,
панове суд, то істина не є.
Вона у нього розум відіймила,
але було це не тепер, колись.
А як вона була йому немила,
то хто ж його присилує: женись!

Вона ж, дурна, чогось була топилась,
по тому ще й заслабла і злягла.
А я кажу: чого ти причепилась?
Чи ти його у власність набула?
А він такий, що він брехать не буде.
Грицько був чесний, не якийсь бабій.
Він сам казав, що вже її забуде.
У домі в нас він був уже, як свій.
Оце увосень мали ми побратисьь.
Помщаючись, пропала ж і сама.
Вже тато наш і на весілля втратились,
а Гриць умер... а Гриця вже нема...

— В такому разі будемо відверті, —
сказав суддя, — бо тут не до прикрас.
Чого ж тоді він в ніч своєї смерті
таки у неї був, а не у вас?

Тоді Вишняк, жалібний за таку
тяжку зневагу дому свого,
просив дочку не спитувати більше.
І Галю спочутливо одвели
баби в бабинець, сплакану,
поневаж
при кождім ділі
свій бабинець є.

Суддя поглянув на підсудну лаву:
— Що скаже нам убивниця на се?

Вона ні слова не сказала праву.
Стоїть. Мовчить. І дивиться. І все.

Тоді сама Бобренчиха, вдова,
суду сказала у тії слова:

Мовчить, бо стидно. Бачив бог із неба.
Я знаю все, так наче там була.
В ту ніч вона сама його до себе,
розпутниця, обманом затигла.

Яка стоїть, немов свята та божа.
Ото така вже вдяча потайна.
Бо на обличчя з янголами схожа,
але в душі — то чистий сатана.

Якби я вам про неї розказала,
що говорив про неї хто кому!
Вона в Полтаві світу зав'язала
хіба Грицькові тільки одному?!

І осінило раптом Горбаня:
— А може, то було якесь дання?
Якесь чар-зілля або привороги,
і він не зміг його перебороти.
Тому й зайшов од Галі до Марусі,
улігши тій диявольській спокусі.
А зілля річ, ви знаєте, капризна —
тут воно чари, тут воно й трутизна.

Суддя сказав, що випадки були.
Комусь колись чогось там підлили.
Було це діло досить голосне,
і сліз пролито більше, як доволі.
І все ж є щось не до кінця ясне:
чи не було чиеї злої волі?

В цих справах поруч —
        правда і брехня.
— Я, як суддя, вважаю особисто,
чи це була отрута, чи дання,
а в кожному разі це було убивство.

Горбань сказав, що й сумніву нема.
Звичайно, вбивство. Та ще й нещобта.
Він, як Горбань, вважає зокрема:
їй треба дьогтем вимазать ворота!

(Тут принагідно варто зауважити,
що дьогтю він мав, справді, предостатньо,
оскільки він, як виявилось потім,
«з комори меской потай дьоготь крав»,
за що і був поставлений пред врядом.

А втім, і згодом він ще вїйтував.
І вже аж гетьману Дем'яну Многогрїшному
уже аж на полковника Жученка
устиг іще й «крамулку» довести).

Пушкар сказав, що так то воно так.
Не шануватись дївчині негоже.
Але ж і з Гриця добрий був лайдак.
Тут, товариство, дьоготь не поможе.

Бо незалежно, що то за пиття
і що там мовить злість тисячоуста,—
не хто ж, а він звів дївчину з пуття.
І то була любов, а не розпушта.

Тоді вдова Бобренчиха озвалась:
— Та вуха ж в'януть на таку олжу!
Вона сама Грицькові нав'язалась.
— В який би спосіб?

— Зараз розкажу.

Було це, люди, на Петра Капусника,
якраз на самий сонцеповорот.
Я мала, люди, сина не розпусника.
Він шанував і хату, і город.

Коли ж вона його причарувала,
він як сказився, геть одбивсь од рук.
Хай вам розкаже Процик Кулевара,
Семен Капканчик і Ромашко Струк.

Він перестав ходити на вечорниці,
не зачіпав дівчат і молодиць.
А все ходив до тої чарівниці,
недарма в річці топлять чарівниць.

Вона його їднолітка, панове.
Пора кебету мати на плечах.
Я вже й варила зілля полинове,
щоб мій Грицько від туги не зачах.
А він — весь там! Якраз перед походом
не спалося мені, як на біду.
Грицько устав та шась поза городом.
А я тихенько назирці іду.

Отож спинилась по той бік цибулі.
А там вже луг, роздоля для бджоли.
Стою собі та й думаю: а дулі,
щоб ви мене круг пальця обвели.
Взувачки мала, постільці свинячі,
щоб не шамтіло — шерстю догори.
Трава ж мякенька...

Коли щось манячить
од Чураїв, туди, в осокови.
А вечір темний. Хмари, як повісма.
Гора шумить... Було перед дощем.
Вона ж на шиї так йому й повисла! —
то я собі й засіла за кущем.

Хтось засміявся якось недоречно.
Мартин Пушкар бровою ворухнув:
— Вчинили ви, сказати б, нестатечно.
Який вас біс на тоє подоткнув?

— У мене син одинчичок, панове,
і запечалля на душі одне,
одна у серці шпичечка тернова,—
не дай же бог, у прийми дремене!

— Ну, добре, як воно вам ув охоту,
то діло ваше, хоч воно і гріх.
Ви, мати, знавши отаку нецноту,
чого тоді ж не розлучили їх?

— Щоб у заміжніх погубив підметки?
Чи, як чернець, скоромився мирським?
Чи щоб пішов до Таці Кисломедки,
котра тягалась бозна-де і з ким!

Тут як підскочить Таця, як змережить,
шумка спідниця з десяти аршин:

— Орихно, трясця мене держить!
Ти хоч на мене, суко, не бреш!

— Це я брешу?! Особи урядові,
та хай же бог усю мене, як є,
як щось отут збрехала я судові,
і на душі й на тілі обіб'є!
Я прібшу о святую справедливість!

Вдові звеліли сісти й не клясти.
А Таці за губи неповстягливість
два хунти воску в церкву принести.

Насилу втихомирилась кобітка.
По тому був припозваний за свідка
Семен Капканчик, хлопець непитуший,
з котрим Грицько був приятель найдужчий.

Звеліли ми Капканчику Семену
казать судові правду нестеменну.
І він сказав:

— Тут кожен щось говоре.
Вже той Грицько чутками так обріс.
Ну, бо кому якого батька горе?
Чужа душа — то, кажуть, темний ліс.

Ось тут і суд на тому зупинився,
що знали ж всі, і Галя не глуха,
що сватав ту, а в тої опинився.
А хто із нас, як кажуть, без гріха?

Це як у пісні:

«Ой у полі три криниченьки.
Любив козак три дівчиноньки,
чорнявую та білявую,
ще й рудую препоганую».

І було йому дуже сутужно.
Рудої, правда, не було.
Була чорнява та білява.
Смалив до двох,
то й попалив халяви.

А тра було порвати все на ділі,
та ще з півгоду виждати тоді.
То це б сиділи в Гальки на весіллі,
а не отут балакали в суді.

Загомоніли люди, закивали, —
що там казати, всі парубкували.
І всім усе зробилося ясне,
хтось і слівце сказав уже масне.

Тоді устала мати, Чураїха,
і сказала так:

— Пане Пушкарю, полковнику полтавський,
а добродію наш!
Що вам маю сказати? Спасибі людям за тишу.
Он сидить писар, Туранський Іляш.
Хай він мої сльози запише.

Чужа душа — то, кажуть, темний ліс.
А я скажу: не кожна, ой, не кожна!
Чужа душа — то тихе море сліз.
Плювати в неї — гріх тяжкий, не можна.

І чим же, чим ви будете карати
моє смутне, зацьковане дитя?
Чи ж вигідає суд і магістрати
страшнішу кару, ніж таке життя?!

Ви грамотні. Ви знаєте латину.
За крок до смерті, перед вічним сном,
одного прбшу:

у мою дитину
не кидайте словами, як багном!

Притихли люди, знітилися свідки,
сльозина блисла у якоїсь тітки.

Відтак, уже не ставлений ніким,
прийняв присягу Шибиліст Яким.

— Даруйте... я... незвичка промовляти...
Хотів сказати річ іще таку:
Марусю знаю ще із немовляти
і Гриця знаю ще у сповитку.

Он там сидить та бідна Чураїха.
Чи на суді була вона коли?
Проз їхній двір тоді я саме їхав,
коли Грицька на цвинтар повезли.

Чи рвала мати так на собі коси,
як задзвонили по його душі?
Та він же їй, як рідний син, і досі,
у них і виріс там на шпориші.

Вона ж свою дитину годувала
та вже й сусідську бавила, чужу.
Бобренчиха ж тим часом воювала —
за курку, за телицю, за межу.

Все ніколи. То в них і повелось:
сьогодні ситий, бо учора їв.
То те дитя й на ноги зіп'ялося,
і розуму дійшло у Чураїв.

Коли ж у Гриця вибилось навусся
і Чураївна стала на порі,
то полюбилась хлопцеві Маруся, —
могли б лише радіти матері.

Воно на те й заходилося спочатку.
Грицько пішов тим часом у похід.
Попідростали верби і дівчатка, —
про це в суді, можливо б, і не слід, —

але ж Маруся так його чекала,
такі літа одна перебула!
Нікому ні руки не шлюбувала,
ані на кого й оком не вела.

Грицько ж, він міряв не тією міркою.
В житті шукав дорогу не пряму.
Він народився під такою зіркою,
що щось в душі двоїлося йому.

Від того кидавсь берега до того.
Любив достаток і любив пісні.
Це як, скажімо, вірувати в бога
і продавати душу сатані.

— Хай бог почує сльози удовині! —
Бобренчиха зайшлася від ридань.
— Панове суд! Я вірю цій людині, —
сказав Пушкар.

І втрутився Горбань:
— А чим довір'я ваше обгрунтоване?
Ведете суд на хибну колію.

— У мене, пане, слово не куповане,
і я його не продаю.

А хто тут, може, хоче хабаря,
то хай мені подивиться у вічі.

— Панове!

До Мартина Пушкаря
тут посланець прибав із Січі.

...Ввійшов, як грім, обвітрений з дороги.
Віддав чолом і мовив хрипкувато:
— Полковнику, вам лист від кошового.
— Гаразд. Сідай. Спочинь з дороги, брате.
Якісь новини?

— Обступає ворог.
Богдан козацтво стягує під Білу.
Потрібна поміч. І потрібен порох.
Потоцький йде назустріч Радзивілу.

Зірвав полковник повагом печатку.
І поки він листа того читав,
той посланець обговтався спочатку
і тих, поближчих, райців запитав:

— Ну, як тут, мирно? Пишете папери,
язик зломивши на судейський штиб?

Зітхнули райці. Обізвався первий:
— Та тут такє! Козак у нас погиб.

— Погиб? Козак? То що у вас в Полтаві?
Облога? Зрада? Засідка? Бої?

— Та ні. Маруся. Он сидить на лаві.
Струїла хлопця. Судимо її.

Той засміявся: — Отакої к бісу.
Під Білу Церкву стягнуто полки.
Палає Київ, знищено Триліси.
У вас же он як гинуть козаки!

Там бій. Там смерть. Там зламано границі.
Людей недохват. Ллється наша кров.
А тут — погиб... У вас ще на спідниці
не перешили ваших коругов?

— У вас, у нас. Ви Січ, а ми Полтава.
У вас правá, ми ж — охоронці прáва.
У вас за вбивство кара там яка? —
Козак сказав:

— А проста. Як по злóбі
козак уб'є, не дай бог, козака, —
живого з мертвим ув одному гробі!

— А тут, бач, інше. Тут все навпаки.
Погиб козак од женської руки.

— Домарики, така у вас і смерть.
Безславно вмер, а кажете: убито.
А запорожці — люди без круть-верть,
все кажуть щиро на своє копито.
Якби ми ремигали, як воли,
якби ми так чесали язиками,
то вже б давно Україну віддали,
не мавши часу бути козаками.

Ця дівчина... Обличчя, як з ікон.
І ви її збираєтесь карати?!
А що, як інший вибрати закон, —
не з боку вбивства, а із боку зради?

Ну, є ж про зраду там які статті?
Не всяка ж кара має бути незбожна.
Що ж це виходить? Зрадити в житті
державу — злочин, а людину — можна?!

Суддя сказав: — Знаскока тут не мона.
Тут, запорожче, треба Соломона.

Козак сказав: — Замудрувались ви.
Тут треба тільки серця й голови.

Тоді у вряді почалась незгода.
Той каже так, а той іще інак.
Лесько сказав: — Кого в цім ділі шкода,
так це Івана Іскру. То — козак.
Таке нещастя хоч кого знеможе.
Це ж можна тут рішитися ума.
Любив же він Марусю, не дай боже!
Тепер сидить, лиця на нім нема.

У свідки більш ніхто не зголосився.
Суддя пождав, щоб гамір трохи змовк.
Полковник встав, в судді перепросився,
бо мав на Білу готувати полк.
Посунув трохи війта і бурмистра.
Поспільство розступилось на аршин.
І вийшли вдвох. За ними вийшов Іскра.
І ще там дехто з полкових старшин.

На другий день, в годину zegарóву,
суд приступив до вислухання знову.
Сказавши Чураївні, щоб вона,
оскаржена, то значить, сторона,
настановила свідків, віри годних,
не підозрєнних у проступствах жодних.

Бо ми-сьми, вряд, ведлуг закону чиним,
о справедливість дбаючи одну,
що, може, є які-небудь причини,
котрі її пом'якшують вину.

Вона й від цього, вбивця, ти диви,
відмовилась хитанням голови.
І це було нам доказом яскравим —
не мала що сказати перед правом.

Тоді, зачувши отакі слова,
не будши свідком ставлена позáтим,
Ящиха Балаклійська Кошова
освідчила:

— Я маю що сказати!

У мене дома діточки малії.
Мій муж поліг в боях у Приазов'ю.
А я прийшла сюди аж з Балаклії,
хоч я людина вже не при здоров'ю.
Отож скажу відкрито і вселюдно.
Буває всяко, доля — не черинь.
Любов — це, люди, діло неосудне.
По всі віки. Во вік віків. Амінь.

У Горбаня самі стенулись плечі:
— Ото жінок і не пускають в Січ.
Сказали ви, Ящихо, нездоречі.
Даремно ви убовтнулися в річ.

— Вже стільки літ суддюю у Полтаві, —
сказав суддя. — Чимало бачив справ.
Сиділи всякі в мене тут на лаві,
халепи я такої ще не мав.

По тому встав, на стіл руками сперся:
— Тут говорили свідки й очевидці.
По вислуханню всіх цих контроверсій
суд має перейти до пропозицій.
Хоч тут думки були навпереміну,
та суд стоїть на вірному сліду.
Хто має мисль яку-небудь одмінну,
нехай про це зголоситься суду.

Мовчали всі.

Не зголосився жодний.

У книзі писар буковки низав.

Пушкар, полковник, яко віри годний,
которий ставши, так ото сказав:

— Панове судді! Важко розібрати,
що і до чого, як воно було.

Нехай простить і та, і друга мати,
а їхні діти учинили зло.

Грицько зцурався дівчини такої!

Доп'яв біди, земля йому пером.

Такої кривди парубок накоїв,
що не могло це скінчитись добром.

Але ж, мабуть, ми правди не зурочим,

що світ вже так замішаний на злі,

що як платити злочином за злочин,

то як же й жити, люди, на землі?

Людській душі цей злочин осоружний.

Не виправдання навіть і любов.

Дожитися, щоб так погиб хорунжий,
що ніяк похилити хоруггов!

І хто ж убив хорунжого? Дівчина!

А як по ньому тужить! Як вдова.

Он подивіться. Є ж якась причина.

То вже стоїть людина нежива.

Страшне це діло, діло небуденне.

А всі почути вирока спішать.

Воно, скажу вам, легше, як на мене,

діла у битвах шаблею рішать.

Отáман Гук гукнув тоді, що справді
судити треба дівчину по правді.

Тоді Горбань сказав йому до ока
і всіх незгодних так ото згромив:
— Панове судді! Правда одинока.
А правда в тому — хто кого убив.

Гук відповів: — Не треба забувати,
хто кого зрадив, хто кого терзав.
А правда, пане, слово більмувате.
Воно не бачить, хто його сказав.

Горбань відмовив: — У такому разі
ми різні правди маєм на увазі.
Той тягне вліво, інший гне управо.
А є одне, і так вже іспокон:
статут Литовський, Магдебурзьке право,
панове судді, — це для нас закон!

— Що скажуть райці? —
Райці — безглагольні.
— Порадили, — суддя сказав тоді. —
Таким, которі дуже сердобольні,
панове вряд, не місце у суді.

Чотири рази ми отут збирались.
Достойні свідки питані від нас.
А як труїла, ще не розібрались.
І мусим слухний видати наказ.

Вона мовчить, убийниця. Тим паче.
Це треба теж до справи долучить.
Бо мати в горі. Вишняківна плаче.
А ця мовчить. Об чім вона мовчить?

Такого ще не бачила Полтава.
І суд такого ще не примічав,
щоб той, кого потягнуто до права,
зневажив право та отак мовчав.

Заворушилися лавники і райці:
— Це ж всі закони підуть шкереберть!
А справді, звідки у цієї зрайдці
така отрута, що вбива на смерть?

Дійшли до чого, сваримся навзаєм!
Ніяк не можем рішення прийнять.
То треба знать, чого іще не знаєм.
То знаєм те, чого не треба знать.

— Крім того, ми вже так тут заморочені,—
сказав суддя,— що ще не з'ясували,
а чи були у неї в тому злочині
помічники, чи пак компринципали?

То що ж ми будем думати-гадати,
як і про це закон є акурат.
Оскаржену на квестію віддати,
і хай із нею поговорить кат.

Іван сказав: — Панове, це жорстоко.
І божі сльози не падуть з ікон?
То де ж воно, всевидящее око?!
Це ж глухоаспидський закон!

— Та що це, люди? Дівчину на муки?! —
Лесько як вийме шаблю з-під поли.
Тоді Леськові заломили руки
і до дверей із вряду повели.

Він тільки зблід і губу закусив,
та так судейських з себе і струсив:
— Ви, канцїюги, у чорнилі пальці,
бумажне кодро, воло набивне,
хвतालники, в походах небувальці,
кого взялись подужати... мене?!

Та навпростець, в єдиний плиг, спрожогу,—
такого хлопця вдержати хїба? —
поміж людей проклав собі дорогу,
та по столу

навідліг

як вруба!

Суддя здригнувся. Одсахнувся натовп.
Горбань охляв од чуба до халяв.
Козак спїтнів. Козацька шабля навіл.
А стїл стоїть. Так само, як стояв.

— Полковнику! Мечі оттакелецькі
щербилися об шаблю об мою.
Шоломи турські, панцирі шляхетські
Лесько Черкес розрубав в бою!

Чому ж цього я розрубать не можу?! —
Іван сказав: — Бо це, як світ, старе.
Фортецю, певно, легше взять ворожу.
А цього столу й шабля не бере.

(Вони з Леськом бували в битвах
разом.

Лесько утне ще штуку не одну.
Він потім стане побратимом Разїна —
Леськом Хромим. Загине на Дону).

І встав Пушкар. Обвів людей очима.
Хустки, очіпки, свитки, жупани.
І голова у нього над плечима
була, як вежа в шапці сивини.

Ще не старий. І славу мав, і силу.
(Про нього потім думу іскладуть.
Мине сім літ — і голову цю сиву
Виговському на списі подадуть).

Пушкар сказав, що злочин — непростенний.
Карати треба, що там говорить.
І так карати, щоби люд хрещений
не мав за що судові докорить.

Закон є суть, тверда його основа.
Для того він і звелений судам.
Але оце як хочете, панове,
а на тортури згоди я не дам!

Тоді ми, вряд, все зібране гроно,
на ті слова схилившись і уваживши,
підсудну на тортури не дали.

І правий суд продовжували далі,
явивши в жилах зимну кров,
так нібито нічого і не сталося.

Лесько ж Черкес за те, що бешкетує,
пеню належну сплатить до шкатули.

...Сиділа Галя, наче панська рожа.
Іван сидів з похиленим чолом.
Сказали райці: — Дійся воля божа! —
і запасіли місце за столом.

Суддя сказав:

— Закони судочинства
вагатися не дозволяють нам.
Запобігавши, щоб такі злочинства
не множились промезду християн,
ми мусим вбивцю засудить до страти,
як нам велить і право, і статут.
І тільки спосіб — як її карати
предметом спору може бути тут.

Що скажуть райці, лавники і возний?
Як це здається, пане войте, вам?
Підвівся Іскра, полковий обозний,
син Острияниці Якова, Іван.

(Загине теж, в бою заживши слави,
в недовгій часі після Пушкаря,
вертаючи до попелу Полтави
з посольства до московського царя).

Увесь блідий, аж під очима чорно.
— Я прóшу, люди, вислухать мене.
Багато слів страшних тут наговорено.
Ніхто не говорив про головне.

Я, може, божевільним тут здаюся.
Ми з вами люди різного коша.
Ця дівчина не просто так, Маруся.
Це — голос наш. Це — пісня. Це — душа.

Коли в похід виходила батава, —
її піснями плакала Полтава.

Що нам було потрібно на війні?
Шаблі, знамена і її пісні.

Звитяги наші, муки і руїни
безсмертні будуть у її словах.
Вона ж була як голос України,
що клекотів у наших корогвах!

А ви тепер шукаєте їй кару.
Вона ж стоїть німа од самоти.
Людей такого рідкісного дару
хоч трохи, люди, треба берегти!

Важкий закон. І я його не зрушу.
До цього болю що іще додам?
Вона піснями виспівала душу.
Вона пісні ці залишає нам.

Ще тільки вирок — і скінчиться справа.
І славний рід скінчиться — Чураї.
А як тоді співатиме Полтава?
Чи сльози не душитимуть її?!

Запала тиша, як в страшному сні.
Горбань сказав:

— При чому тут пісні?

Вона ж на суд за інше зовсім ставлена.
І потім, бачте, чутка є, ги-ги,
що свідок цей — особа зацікавлена.
Його слова не мають тут ваги.

Тоді ми, врят, з пристойними особами
дали сказати слово їй останнє, —
чи має серця внутрішню гризоту
і чи пред тим, як вирок наш почути,
зронити хоче хоч сльозу покути?

Підсудна слізьми очі не зросила.
І милосердя в права не просила.

З тих тоді рацій все дорозумівши
і між собою радившись не раз,
кондиціями права посполитого
тоді такий ми винайшли наказ:

*Ми, вряд, зіпершись на свідоцтва голі,
в такий-то спосіб справа була рішена,
що має бути карана на горлі,
на шибениці, значитья, обвішена.*

**Про що людей поштивих звідомляєм
і на потомні вписуєм віки.
Декрет печаттю нашою змоцняєм
і підписом судейської руки.**

Полтавський
полк
виходить
на зорі

РОЗДІЛ
II

Багряне сонце. Дужка золотава
стоїть над чорним каптуром гори.
На п'ять воріт зачинена Полтава
ховає очі в тихі явори.

Спадає вечір сторожко, помалу,
ворушить зорі в темряві криниць.
Сторожа ходить по міському валу,
і сови сплять в западинах бійниць.

«Вартуй! Вартуй!» — з Курилівської брами.
«Вартуй! Вартуй!» — від Київських воріт.
Уже стоять вози під яворами.
Полтавський полк готовий у похід.

Годуйте коней. Неблизька дорога.
Благословіть в дорогу, матері.
А що там буде, смерть чи перемога, —
Полтавський полк виходить на зорі!

Там бій гримить. Там гине наша воля.
Там треба рук, і зброї, і плечей.
І що там варт чиясь окрема доля,
той тихий зойк у безмірі ночей?..

Вогненна зірка в небі пролітала,
сичі кричали, вісники біди.
На сто думок замислена Полтава
вербові гриви хилить до води.

Був правий суд. І вирок оголошено.
Усе як слід. За що себе вкорить?
...Мовчить Полтава, наче приголомшена.
Перехотілось людям говорити.

А власне, що ж, такі часи криваві.
Що варт життя? Ну, стратять ще когось.
Промчався вершник по німій Полтаві —
у серці міста громом віддалось.

Простугоніло смутком вечоровим,
хитнуло тиші синій оксамит.
І тільки вершник за полтавським ровом
десь даленіє цокотом копит...

Самотній вершник зникне за туманом.
Сторожа вслід подивиться йому.
Той вершник зветься Іскрою Іваном.
Йому сьогодні тяжче, ніж кому.

Уже він там, уже за далиною,
вітрами тугу спалює з лица.
Що ж, горе горем, а війна війською.
Послав полковник гетьману гінця.

«Вартуй! Вартуй!» — з Курилівської брами.
«Вартуй! Вартуй!» — від Київських воріт.
Уже стоять вози під яворами.
Полтавський полк готовий у похід.

Годуйте коней! Шлях їм далеченький.
Пильнуйте славу полкових знамен.
Полтаво! Засвіт встануть козаченьки.
Ти припадеш їм знову до стремен.
Так само засвіт встануть з полуночі.
А ти за них, Полтаво, помолись.
Лиш не заплаче свої карі очі
та Марусенька, як було колись...

Сповідь

**РОЗДІЛ
III**

...Пройшло життя. Не варт було і труду.
Лише образи наберешся вщерть.
Останні дні вже якось перебуду.
Та вже й кінець. Переночую в смерть.

А що в житті потрібно ще мені?
Одбути всі ці клопоти земні.
Оці останні клопоти одбуть,
іти туди, куди мене ведуть, —
аби одбути, все уже одбути, —
і щоб не бути, щоб уже не бути!

Три дні дали на розмисли мені.
А нащо вже тим смертникам три дні?

Чи їх уже тримає що на світі?
Це наче привид взяти на ланцюг.
Щось наче там вовтузиться в лахмітті...
Це ж скільки тут сиділо волоцюг,
зłodіїв різних. Теж чекали страти.
Мабуть, їм не хотілося вмирати.

Що ж, ви вже відбули своє, щасливці.
Хто б не були, а ви вже відбули.
Це ж, певно, тут сиділи і убивці,
збудована ж в'язниця ще коли.

Аж ось де прихилю я свою втому
за стільки днів, за стільки довгих літ!
Чи тут змінили хоч оцю солому?
Чи кинули хоч свіжий околіт?

А втім, яка мені уже різниця?
Я теж убивця. Я убила Гриця.

Оце ж за те мені й заплата —
із кам'яних мурів кам'яная хата.
Старий кожух... солома... постелюсь...
Хоч так полежу... в п'їтьму подивлюсь...

...А я заснула, господи, заснула!
Солодким сном уперше за всі дні.
Та так заснула, наче потонула.
Ще щось хороше й снилося мені...

Прокинулась, ніяк не розберуся,—
чого я тут,
хто вбивця,
хто Маруся?

Сама від себе ще така далека,
немов оце приніс мене лелека,
та й опустил у мальвах і жоржинах
на тих ранкових росяних стежинах.
І я ще, як малесеньке дівчатко,
щоранку починаюся спочатку.

Солодка млість... блідесенький промінчик...
як добре жити... думати про інше...

А сон минув, розтанув. І натомість
раптовим боєм обпекла свідомість.
Єдине слово виникло: н е в ж е?!
Душа болить, і тіло, як чуже.

Навпомацки з підлоги підвелася.
Не розчесавши коси, заплелася.
Все так, як є. Приречена. Одна.
Стіна. Стіна. І ґрати. І стіна.

...А вже світає. Сумно, сумно, сумно
благословляється на світ.
Десь коні ржуть і глухо грають сурми.
Полтавський полк виходить у похід.

Десь грають сурми. В добрий час їм грати.
В литаври б'ють, так само, як колись.
Душа рвонулась — і застряла в ґратах,
прозорі руки з ґратами сплелись.

Далекий гомін сповнює в'язницю.
Десь вітер гонить куряву руду.
Це вперше, Грицю, це вперше, Грицю,
що я тебе в похід не проведу!

Ой, ллються сльози материнські, ллються!
Свята печаль, печаль без гіркоти.
Загинуть хлопці, то хоча б по-людськи.
А як загинув, як загинув ти?!

Що кожен іде, — і вогню, і грому,
всього там буде в клетоті доріг.
А ти лежиш на цвинтарі старому,
де ще ніхто з козацтва не поліг.

Останні зорі в небі догорають.
Оце вперше за багато літ —
і коні ржуть, і сурми, Грицю, грають,
а полк без тебе вийде у похід.

...Уже, мабуть, молебень відслужили,
бо затужили дзвони, затужили!
І заридали дзвони, загули! —
це ж там за браму хлопців провели.

Це ж полк виходить — за далекі гони.
Комусь тополя стане в головах.
І дзвонять дзвони,
        дзвонять, дзвонять дзвони
по всій Полтаві, по усіх церквах!

Затисну вуха, чую крізь долоні
і ту церковцю прямо в бастіоні,
і той соборний величезний дзвін,—
все заридало хлопцям навздогін.

І навіть ця, ні-ні, а й ця озветься,
тюрємна церква, і тюрємна теж!
Вона в Полтаві гарно так зветься:
«Усіх Скорблящих Радості». Авжеж.

«Усіх Скорблящих Радості»... Я рада.
І що мене найбільше веселить,—
коли так душу випалила зрада,
то вже душа так наче й не болить.
Вже ні за чим на світі їй не шко́да.
Така полегкість, мало не сміюсь.
А ця тюрма — оце і є свобода,
бо я вже тут нічого не боюсь.

А дзвони б'ють, а дзвони калатають!
Здається, небо й землю розхитають.
І тут, і там, і десь аж на горі
далекі дзвони б'ють в монастирі.

І десь там юрми, натовпи, там люди!
Там зорі в небі чисті, як ромен.
Ще жінка мужу падає на груди,
і діти тягнуть руки до стрепен.

Чиясь край шляху плаче наречена.
Там вийшли всі — і немічні, й малі.
І тільки я до цього непричетна.
Я зайва людям на своїй землі.

...А полк іде. Нема коли журиться.
Уже хтось інший став під корогу.
Хорунжі є, немає тільки Гриця.
А я жива... Чого я ще живу?!

Жінки дорогу слізьми перемили.
А Гриць лежить, загинувши за так.
Чи хоч йому той прাপірок прибили
там на хресті, щоб видно, що козак?..

Промчали коні проз мою в'язницю.
Копита б'ють вже десь біля воріт.
Це вперше, Грицю, це уперше, Грицю,
виходить полк без пісні у похід!

Все тихше й тихше... Сурми вже не грають...
Шум даленіє... Дзвони завмирають...

Прощайте, хлопці. Бийтесь до ладу.
А я вже вам і пісні не складу.

*

...І друга ніч. Не спалося ні миті.
А спокій дивний! — наче я вже там.
І спогади, сльозами не омиті,
приходили прощатися з життям.

Чомусь згадались ночі на Купала...
Зірками ніч висока накрапала.
Бездонне небо і безмежний світ,
а нам всього по вісімнадцять літ.

Такі несмілі, ще тремтять уста.
Отак до ранку — ніч і висота.

А ще згадалось — колесо вогненне
з гори в долину котиться проз мене.
Обкручене соломою, летить
і палахтить на вітрі, палахтить!
І розгубивши іскри увсібіч,
обвуглене, заточується в ніч...

А вже дівчата в плахтах, у намисті,
вінки пускають за водою вниз.
А вже гадають, хто кому до мислі,
а хлопці зносять до багаття хмиз.

Пливуть вінки, і мій плыве, не тоне.
А серце ще таке безоборонне,
таким співаю срібним голоском!..
Чорти знімають зорі рогачами...
Вінок плыве, зникає за ночами...
Чи десь його прибило між корчами,
чи десь лежить, примулений піском?..

А потім — як зламалося весло.
І підхопило душу, й понесло,
і закутило у такому вирі!..
Було б тоді й спинитися літам.
Душа летить в дитинство, як у вирій,
бо їй на світі тепло тільки там.

...Було, під вечір луцимо квасолю,
а Гриць іде городами до нас.
Вечірне небо світиться красою,
і соняхи гудуть, як тулумбас.

Вже тиха осінь ходить берегами,
на вербах трусить листячко руде.
А Гриць бадилля тягне за ногами,
іде, маленький, дигає, іде...

Таке було гарнесеньке хлоп'ятко.
Цікаве. А ласкаве, як телятко.
Хороший хлопчик, трохи шалиган,
усе збивав шоломи шелюгам.
Усе, було, ми разом, все ми разом —
пірнаєм в річку і по кручах лазим.

Шукаєм глоду, пасемо корову,
у гилки граєм, в цурного квача.
Або за зиму довгу, вечорову,
начешем з коней шерсті для м'яча.

А ще ми з Грицем внадилися змалку
у дідову Галерникову балку.
Він там живе в степу за вітряками,
один-один, одвик і говорить.
Лише димок із довжика роками
курить собі у небо та й курить.

У нього там і зарості ожини,
і таємнича ниточка стежини,
і вулики, і в жолобі водичка,
і вплетений у верби живопліт,
і хата, як старенька рукавичка, —
в ній кіт живе, цвіркун живе і дід.

А сам він дід старезний, полотняний.
А в нього сива борода, як дим.
Розказує про Кафу, полонянок,
про те, в які походи він ходив.

І каже нам, що ми його онуки,
не дав бог рідних — не було коли.
Галерницькі рубцями биті руки
вистругують нам човники з кори...

А то — щедруєм. Низочкою ходим,
тонкими голосочками виводим:
«Ой на річці, на Йордані,
Там пречиста ризи прала...»

На Ворсклі хрест вирубують опішнями.
Заллють водою, уморозять в лід.
Горбаті верби льодяними клішнями
скляні бурульки струшують з борід.

Летять з гори санки і гринджолята,
в очах мигтять занесені тини.
Тоді у мене не було вже тата,
мені зробила мати ковгани.

Аж білий вихор здійметься довкола,
як нас по схилу сани розтрясуть,—
зима тікає, підібравши поли.
А вже співають, корогви несуть.

Ідуть Бобренки, Гуки, Шибилести.
Бреде в снігах дякон-бородань.
І піп, гортанію басистий,
на Ворсклі робить річку Іордань.

Сипнули врозтіч галки чи ворони.
Довкола лід бабами зарядів.
І Гриць малий, од холоду червоний,
з-за пазухи виймає голубів.

Тріпоче стяг нерукотворним Спасом.
Свята вода об кригу шурхотить.
І хрест, облитий буряковим квасом,
під білим сонцем дивно мерехтить.

Свята вода — як бузинова гуща,
кудись під лід пливе, пливе, пливе...
Питаю: — Мамо, це вода цілюща?
Скропити рани — тато оживе?

...Я не забуду, тату, вас ніколи.
Хоч як було, і голод, і зима, —
спасибі вам, дали мене до школи,
де дяк учив і грамоти, й письма.

Козацька школа, крита очеретом,
благенькі стіни, плетені з лози,
на піввікна заплющена заметом,
три лави, стіл, псалтир і образи.

Аз-буки-веді... Що тоді я відала?
Не осягла й глибокості письма.
Ішла додому — снігом пообідала.
Аз-буки-веді... Голод і зима.

Одвірок за ніч намерзає в сінях.
Стоять в кутку забуті рогачі.
Перелузали зиму, як насіння,
удвох одні на тій-таки печі.

...Про батька звістки не було з півгоду,
уже й Кузьма з Дем'яном розминувсь.
Бо у Полтаву із того походу
ніхто живий тоді ще не вернувсь.

Чутки ходили, що Павлюк не виждав,
що ті Кумейки — то кривавий сніг.
Що хто там здався, тільки той і вижив.
А батько ж наш, він здатися не міг.

Він гордий був, Гордієм він і звався.
Він лицар був, дарма що постоли.
Стояв на смерть. Ніколи не здавався.
Йому скрутили руки і здали.

Що з Павлюка, живого, шкіру здерли.
Що з ним взяли ще четверо старшин.
Що проти того, як вони умерли,
і Суд Страшний не здасться вже страшним!

А потім їхні голови на палях
повиставляли в полкових містах.
Людей зганяли. Мати моя впала,
і крик замерз у неї на вустах.

А смерть кружляє, кружляє, кружляє,
кружляє навколо палі.
Наносить білого снігу
у очі його запалі.
А я нічого не бачу...
яксь в очах крутанина...
Кружляє, кружляє, кружляє
ота страшна хуртовина!
Танцює, хижа і п'яна,
льодистими сережками трясє.
Як голову криваву Іоанна,
над білим світом Іроду несе...

А через рік, і через два, і три
сумні у нас були свят-вечори.
Усе печаль, все тінь його незрима.
Колядники співають під дверима:
«Ой чи є, чи нема
пан-господар вдома?»

А пам'ять про нього на покуті
головою на руки впала.

*

...Ішов кобзар у нас через Полтаву.
Ну, обступили, просять, що кому, —
той про сирітку, той про давню славу,
той про Азов, а той про Кодим'у.

І я стою. Отак стояла, скраю.
А він співав невольницькі плачі.
І раптом чую: «Орлику... Чураю!»
Я оніміла. «Орлику... Чураю!..»
Як я тоді наплакалась вночі!

Усе ввижалось: «Орлику Чураю,
Ой забили тебе ляхи у своєму краю!»

Все думала: хоч би ж було спитати,
хто склав слова про нього, про той край..
Що був же він ріднесенький мій тато,
а от тепер він — орлик, він Чурай.

Тепер він з нами в радості і в сумі.
Збагнуло серце вражене моє:
пішов у смерть — і повернувся в думі,
і вже тепер ніхто його не вб'є.

І десь в ті дні, несміло, випадково,
хоч я вже й пісню склала не одну,
печаль моя торкнула вперше
с л о в о,
як той кобзар торкав свою струну.

...Спливло життя, як листя за водою.
Я пригадала матір молодю.

Вона у мене, як була молодша,
була предивна, як на людський глузд.
Було, сльозами набрякають очі,
вона ж сміється кутиками вуст.
Таке обличчя чи така вже звичка,
а голосочок! — чистий, мов кришталь.
Така була красива молодичка,
вуста сміються, а в очах печаль.

Вона й мені казала:
— Як не буде,
не скигли, доню, то великий брид.
Здушили сльози — не виходь на люди.
Болить душа — не виявляй на вид.

Як горе те сподіялося з нами, —
не стало батька, то на другий рік
так хлопці і ходили табунами,
щоб хоч побачить матір звіддалік.

Та й батько теж удатний був на вроду.
А що вже сильний, то, мабуть, найдужчий.
Звела їх доля, наче в нагороду
за те, що мали незглибимі душі.

Було, дивлюсь та й думаю: «Ой нене,
який у мене тато!» — або знов:
що я колись, як виросту, і в мене,
і в мене буде отака любов!

...Ну, от я й виросла.

Ловлю себе на слові.
То як, Марусю? Полюбив? Такий?
Я — навіжена. Я — дитя любові.
Мені без неї білий світ глевкий.

Ото за те й судити мене треба.
Всі кари світу будуть замалі.
Моя любов чолом сягала неба,
а Гриць ходив ногами по землі.

Біднесенький, намучився зі мною.
Веселий був, а я була сумною.
Ласкавий був, розгублений і добрий.
Зайшов за мене, як за чорний обрій.

Гукав мене, а я вже не озвалась.
Заплутався, — сказала: вибирай.
А в нього ж серце навпіл розривалось.
А він Бобренко. Він же не Чурай.

Чурай, той так: побачив свою долю, —
ось ти, ось я, тепер нас буде двоє.

А що у мене стіни голі, —
повісим костю саджені пістолі
та килим з дірком. І у курені
з тобою буде солодко мені.

А Гриць не так. То розум десь не татків:
— З'єднаєм що, нестатки до нестатків?

Багатому і діти чорт колише,
а бідному і янгол не рідня.
А як землі нам мати не одпише?
А ще ж стягтися треба й на коня.
Подбати мушу про якусь копійку.
Весілля мушу справити, ая.
То ж був один, тепер нас буде двійко.

Аж мати раз не втерпіла моя:
— Що ти все:
мушу, мушу, мушу, мушу?!
Земля, земля... А небо твоє де?
Як будеш так розношувати душу,
вона, гляди, із совісті спаде.

А він прийшов тоді з-під Берестечка.
Страшна поразка душі всім пекла.
Дражливий став. Ледь що, вже й суперечка.
Гіркі думки не сходили з чола.

Приходив рідко, лагідний не дуже.
Все курить, курить, люлька на губі.
Такий зробивсь, не прозирнеш у душу.
Якийсь чужий, — мені чи вже й собі?

А якось каже: — Щастя треба красти.
Хоч добре, не заключулось дитя.
Весілля знову мусимо відкласти.
Що зробиш, мила, як таке життя?

Погане літо, не було врожаю.
Та ще ж тягтись на чоботи й кожух.
А я такий, я матір поважаю.
Я вперек їй слова не скажу.

Бобренчиха все губи затискала,
нікуди з дому Гриця не пускала.

Зустріла матір десь біля криниці.
Про дощ, про грім, про курку, про бичка.
Що добрий гетьман був із Остряниці
і що хазяїн добрий з Вишняка.
Що час летить, а треба якось жити.
Любов любов'ю, а життя важке.
Що вже дітей пора б і одружити.
Насамкінець промовила таке:

— Якби ти добре в бога попросила,
то мали б ми ще й радість на віку:
твоя пішла б за гетьманського сина,
а мій хазяйську сватав би дочку.

А мати — й слова. Тільки почала
чогось про мене дбати, як про хвору.
Дивлюсь: і в церкву старістю пішла
дорогою кружною через гору.

Питаю: — Мамо, хто це вам допик,
що ви уже не ходите тудою?
— Я,— каже,— й стежку обмину в їх бік
і закроплю свяченою водою!

— Чого ви, мамо, не злюбили Гриця?
Яка вас думка все не полиша?
— Не служать очі на таке дивиться,
щоб так двоїлась хлопцеві душа!

— Не вірте, мамо! Гриць такий хороший.
Він клявся, мамо, що навіки мій.

— Ой доню, доню, в їх до смутку грошей.
То ж Вишняки, то ж Галя, зрозумій.

— Але то ж — Гриць. І я. То ж ми із Грицем.
Та він же в світі отакий один.
Він, мамо, гордий. Він козак. Він лицар.
І що для нього гроші, мамо? Дим.
Хіба наш батько ласий був на гроші?
Хоч таляр він у вузлик зав'язав?
Хіба ж не ви були в Золотоноші
єдине золото, яке він там узяв?

— Ох, не рівняй! Роти в людей, як верші.
Ти кажеш — батько, а життя біжить.
Наш батько — з тих, що умирали перші.
А Гриць Бобренко — з тих, що хочуть жить.

А я чуток недочувала,
втішала матір попервах.
Але й сама вже відчувала:
щось правди є в її словах.

Кого діждалась? Парубка чи воїна?
Чому не йде? Здавалося в ті дні, —
моя любов, прогіркла й перестояна,
вже скоро душу випалить мені.

Я ж так боялась підлості і бруду!
Гули думки, сколошкані, як рій.
Сама нічого, якось перебуду.
А що скажу я матері старій?!

А мати знала. Мати все вже знала.
Снує чутки нещастя, як павук.

Не дорікала, не випоминала,
а тільки все їй падало із рук.

А раз сказала з розпачу гіркого:
— Є ж лицарі у нашому краю!
О боже мій, на кого ж ти, на кого
збагнітувала молодість свою?!

...Мені немов полегшало відтоді.
Зболілася. Відмучилася. Годі.
Спинити Гриця не зробила й спроби.
Ходжу, хитаюсь, як після хвороби.
І хоч би злість яка чи ворожнеча,—
нема нічого. Пустка. Порожнеча.

Усе жаліла я його чомусь.
Або до Галі мислями звернусь:
— А може, хтозна, може, так і треба.
Бо хто я, Галю, проти тебе?

Ти Вишняківна. Рід у вас гучний.
Таких родів не густо у Полтаві.
Твій батько, Галю, чоловік значний.
У нього жінка ходє в златоглаві.

Він не якийсь. Він сам собі Вишняк.
У нього скроні в срібній папорощі.
Буває так, що слава на дурняк,
а в нього слава за великі гроші.

Йому добро саме іде у двір.
І сад рясний, і нива хлібодарна.
Він не який визискувач чи звір,
він просто вміє взяти запівдърма.

Він посідає греблі і поля,
у церкву ходить майже щосуботи.
Хто — за Богдана, хто — за короля.
А він — за тих, которії не проти.

Як він уміє красно говорить!
Які у нього займища і луки!
Вся Україна полум'ям горить,
він і на цьому теж нагріє руки.

Де треба, вчасно притамує гнів.
Де треба, скаже правди половину.
Щасливий дар. Мій батько так не вмів.
Він знав одне — боротись до загину.

А цей примружить плетиво повік,
все розміркує, зважить, не погребує.
Твій батько, Галю, мудрий чоловік.
А може, хтозна, може, так і треба —
у всіх оцих скорботах і печалях,
у всіх оцих одвічних колотнечах —
і чураївські голови на палях,
і вишняківські голови на плечах.

Вишняк ішов угору все та вгору.
Вишнячка йшла ушир усе та вшир.
А Галя дбала в скриню та в комору.
А бог на небі долю нам вершив.

...Вони жили далеко, за Розкатом.
Од нас іти проз Задихальний Яр.
У них криниця під дашком лускатим
і добра хата вікнами в базар.
Дощі наллють під хатою калюжу, —
стоять хороми при мілкій воді.

А в тій калюжі плавають проз ружі
роменські гуси, наче лебеді.
А господиня пишна і огрядна.
А Галя трусить килими та рядна.

Одна статура в матері і в доньки —
обидві круглі, наче карахоньки.

Такі пухкі у Галі рученята,
коса білява, куца і товста.
Як реп'яшки, зелені оченята
і пишно накоплені вуста.
Глуха до пісні, завжди щось спотворить.
Все вишиває прошви подушбк.
Ще як мовчить, — нічого. Заговорить, —
гостренькі зуби — чисто ховрашок.

Ото як вийде, як заграє брівками,
очима стрельне і туди, й сюди,
у чобітках із мідними підківками,
зелений верх, козлові переди.

І сниться хлопцям — придане горою,
комори, скрині, лантухи, вози!
А понавколо свахи ходять роєм,
а зверху Галя котить гарбузи...

А може, я несправедлива до неї?
А може, саме таку дружину треба козакові, —
до печі і до городу, до коней і до свиней, і
до ради, і до поради, і вночі до любові?
Таку м'якеньку і теплу, як перестиглу грушу,
щоб тільки дивилася в очі і ні про що не питалась.

Приніс чоловік додому свою потовчену душу,
а жінка, як подорожник, до всіх виразок приклалась.
Що в неї й хата не хата, а так — прикалабок раю.
У неї — на двох глупоти, у нього — розум на двох.
У цьому твердому світі він, може, ніякий скраю,
зате як прийде додому, — для жінки він цар і бог.
На неї можна нагримать, і можна її побити.
Вона простить, приголубить, розсолу тобі внесе.
Ти, може, від мене втомився. Мене потрібно любити.
А там треба тільки женитись. Ото женився — і все.

Так дай же вам, боже, щастя. Прибийте собі підкову.
Нічим не журися, Грицю. Усе, як я, промине.
Але ні навмисно, Грицю, ні просто так, випадково,
ні словом лихим, ні добрим ніколи не згадуй мене.

...Не маю зла на тебе і на неї.
Так сталося, і я тепер одна.
Але я з церкви йшла на Маковея,
і засміялась вслід мені вона.

Ішли дівчата, освятивши квіти.
Я привіталась, проминула їх.
І раптом з гурту, десь позаду, звідти,
мені у спину пролунав той сміх.

А я ішла. Підкошувались ноги.
Хтось дорікнув їй тихо, при мені ж.
А я ішла, не бачила дороги,
і сміх стримів у спині, наче ніж.

В очах стояло те лукаве личко,
періщив душу сором, як батіг.
Воно ж дівча. Нагуляна телічка.
Прости їй, боже, нерозумний сміх!

Верни його стократною луною.
О ні, я не заплакала при ній.
Вода зімкнула сонце наді мною
в старих млинах, на греблі ворскляній...

Брате мій, наречений Іваном!
Нащо рятував мене? Біда.
Кажуть, десь далеко за лиманом
море є — одним лицем вода.

Кажуть, море — синє і зелене,
більше за Дніпро і за Дунай.
Це не Ворскла, це якраз для мене,
там не знайдеш, скільки не пірнай.

Запливти — і цяточкою стати,
ген за обрій — в морі по вуста.
Вміє море взяти й поховати,
ні труни не треба, ні хреста.
А над морем, —
там же ні ворони,
лиш до хвилі чайка припада.
І оплаче, бо воно солоне,
і обмиє, бо воно вода...

Ти не бійся, це я не з гарячки.
День минув чи, може, вже і два?
Між корчами раки ходять рачки,
сновигає зграйками плотва.
Дожилась я мукою землею,
що нема й втопитися куди.
Нащо ходиш назирці за мною?
Нащо витяг з темної води?

Я схилилась, бо хотіла пити,
бо така задуха звідусіль!
Я ж хотіла не себе втопити,
я ж хотіла утопити біль!

Брате мій, наречений Іваном!
Не люби нікого, це біда.
Кажуть, десь далеко, за лиманом,
море є — одним лицем вода.

...А нащо я це згадую? Достоту —
як той німий, що в камені кричить.
Душа і тут знайшла собі роботу,
нема того, щоб сісти й відпочить.

А як згадаю, боже, як згадаю,
таку печаль у серці розгойдаю! —
ту нашу ніч, ту ніжність, той порив,
все, що тоді мені він говорив,
ті поцілунки наші вогняні, —
вони горять, як тавра, на мені.

Які тоді були ми безтурботні!
Який він був ласкавий і палкий!
А вже в Полтаві набирали сотні.
А вже Хмельницький завзивав полки.

Давно копита відгучали,
уже пропав за ними й слід.
Уже дівчата докучали:
чого чекаєш стільки літ?
Ти бач, яке життя настало.
Чекай, літа свої слини.
Та й будеш дівка-перестарок,
як він повернеться з війни.

А я піснями біль тамую.
Увечері, бувало, сидимо, —
задумаюсь, затихну, засумую.
Пряду печаль... Співається само:

«Повій, вітре буйнесенький, звідкіль тебе прбшу.
Розвій, вітре, мою тугу, що на серці ношу!»

А вечір довгий, хуртовина струже.
Дівчата гомонять про те, про се.
В розмові я, сказати б, то не дуже.
А в пісні можу виспівати все.

Співалося. А ті все не вертались,
що за́світ встали в похід з полуночі.
Слова самі на голос наvertsались,
як сльози наvertsаються на очі.

...Мартин Пушкар додому відпустив
свій полк Полтавський в п'ятдесятім році,
щоб кожен собі добре погостив,
але щоб так — із шаблею при боці.

Часи були непевні, лиховісні.
Як хмари в небі, купчилась війна.
А це кохання почалося з пісні.
Могло урватись тільки, як струна.

Любились ми, не крилися. У мене
душа, було, піснями аж бринить.
У цій любові щось було священне,
таке, чого не можна осквернить.
Одне одному світ як зав'язали,
в осокорах стояли до зорі.
Все бачили, ні слова не сказали
враз посмутнілі наші матері.

Було, питаю: — Ну чого ви, мамо?
Він вам як син. Тепер він буде зять. —
А в неї очі — наче за туманом,
так, мов чогось хотіла б не сказати.

Усе журилась, не була б то мати:
— Мені чого, мені щоб добре вам. —
А тут іще почав у нас бувати
син Остряниці Якова, Іван.

То в монастир з полковником проїде,
то в хату зайде, поспита води.
А то колись провідала я діда
Галерника, — і він прийшов туди.

Посидів трохи, та й пішов так, мовчки.
Такий суворий, очі крижані.
Грицько був красень, очі — як терночки.
А цей мовчить і блідне при мені.

А слово скаже — з пам'яті не викинеш.
А більш мовчить, не щедрий на слова.
Таке обличчя, зразу і не звикнеш, —
різке, як меч. Тонке, як тятива.

Та ще й в очах таке щось незбагненне,
що в мене часом думка промайне:
чи, може, він щось має проти мене,
чи, може, він ненавидить мене?

То й хай собі. Мовчанки не порушу.
Вже й уникаю. А зустріну де, —
так наче вдарить блискавкою в душу
і знов спокійно очі відведе.

Дівчата кажуть: — Він тебе кохає. —
А я кажу: — Та цур йому, чудний. —
А Гриць, було, і сердиться, й зітхає.
— Він, — каже, — хитрий, — каже, — потайний.

В нас на кутку його не люблять наші.
Шляхетний дуже і чолом не б'є.
Він, — каже, — гордий. З ним не звариш каші.
Він і мовчить, бо дума щось своє.

Гриць був інакший. Щирими очима
він так дивився приязно на світ!
Це, Грицю, що, була твоя личина?
Яку ж ти душу приховав під спід?!

Бо ж річ не в тім — женився, не женився,
пришов, пішов, забув чи не забув.
А в тому річ, коли він так змінився?
Чи, може, він такий і зроду був?

Нестерпний біль пекучого прозріння!
Яка мене облутала мана?
Чи він мені, чи я йому — нерівня.
Нерівня душ — це гірше, ніж майна!

*

...Ішли ми з поля. Джміль гудів у глоді.
Був місяць травень, квіту без числа.
Коли назустріч Галя на підводі.
А Гриць і каже: — Бач, як підросла.

Минає час, на кого нарікати?
А я й незчувся, будши на війні.
Таке було мишастеньке, пикате,
а от дивися — вже на виданні.

А Галя їде, стрічкою блискоче.
А віз високий, як гарба сливе.
— Оце так віз! — сміявся.— Не доскочиш.
Дочка хазяйська, павою пливе.

Окрило нас пилюкою. І в пояс
кленочок поклонився, закивав.
А Гриць їде, задумався уголос:
— За ці літа де я не побував!

Був на Пиляві і на Жовтих Водах,
під Корсунем і Збаражем був теж.
Которий рік, а я усе в походах.
А ти все ждеш, біднесенька, все ждеш.

А я все жду. Та не така й біднесенька.
Не думай, Грицю, справді не така.
Бо я чекаю не кого, а месника.
Я ж лицаря чекаю, козака.

Нема ж бо слави у дому сидячому.
Про себе, милий, думати не час.
— І чим же ми за це тобі віддячимо? —
казала так Бобренчиха не раз.

А дні зминули. Знов у сурми grano.
А нам було вже й не по двадцять літ.
Воно уже й женитися не рано,
так знов же треба вирушать в похід.

Не говорив ніяких слів.
Покірним смутком упокорив.
Обняв за плечі і повів
під срібне листя осокорів.

І ми були такі одні,
така печаль нас пов'язала!
Щось надірвалося в мені,
і я йому тоді сказала:

— Якщо загинеш, буду я вдовою.
Чи й ти, не знаю, любиш так мене.
А я вже, Грицю, їден дух з тобою,
хай ми вже й тілом будемо одне.

Я цілувала його віченьки,
аж поки місяць не погас.
Щаслива тобі ця ніченька,
остання, може, у нас!..

Прив'язала баклагу йому до сідла.
Недалеко, лише до воріт, провела.
Ну, бо хто ж я йому, ні сестра, ні жона.
Засміюся при всіх, а заплачу одна.

А вже пішли про мене й поговори.
Знов потяглися тоскні вечори.
Бо то вже так, вже як пішлось на горе,
то так уже і піде, як з гори.

Вже й не співалось. І слова ті самі ж,
а мов не ті, таке щось в них смутне.
Вже й подруги повіддавались заміж,
уже й не кличуть дружкою мене.

Бо я така зробилась, як черниця.
Куди вже там співають про молоду?
Куди вже там ходить на вечорниці,
як я до церкви ледве вже іду?

А люди судять, їм аби причину.
Дарма що лихо, що такі часи.
Ішла крізь очі, мов крізь колючину,
обдерта до кривавої роси.

А суд, а суд! Яка страшна покута.
Послухати — життя як не моє.
А я неначе до стовпа прикута,
і хто захоче, той і обплює.

Куняють райці, як осінні мухи.
Горбань гуде, як в'їдлиий комар.
Дурні плітки якоїсь лепетухи
загуслим дьогтем ллються в каламар.

Які слова казались там негідні!
А я стояла, думала — впаду.
Дрібні людці, гієни стервоїдні,
які ж ви ласі на чужу біду!

...Хоч би заснути... Але вже не спалось.
Душа до ранку смутком осипалась.

Згадала все, кожнісіньку дрібничку.
І хату нашу, і оту криничку,
і над вікном гніздечко ластовине,
що щастя принести було повинне.

Той берег наш, урослий очеретом.
І наш лелечий, наш лелечий двір,
де на гнізді з вербовим мінаретом
старий лелека молиться до зір.

А потім вранці одлітає вгору.
Сидить буслиха в тихому гнізді.
Аж враз — для крил не вистачає двору,
то підросли лелеки молоді.

Гніздо тісненьке, по нозі поставлять,
та все під осінь як залопотить! —
та всі лелеки крила як розправлять! —
здається, й хата в небо полетить.

А ще чогось жаліла за дощами,
за цвітом яблуневим, за хрущами,
за сонцем і за квітами в траві, —
якісь вони зробились, як живі.

Здається, що й листок би цілувала,
в дзвіночку б ночувала, як бджола...

Отак собі все гарне пригадала.
Людиною ще трохи побула.

...А вранці в ґрати повійнуло вітром
і провело, як смушком, по руках.
Тюрма повільно сповнюється світлом,
лиш причаїлась темрява в кутках.

Там Хо сидить.

З'явись мені, будь ласка!
Жмуточок п'янки в закапелках дня,
маленький Хо, моя дитяча казка,
звірятко, може,
може, чортеня.

Тепер ти тут мій приятель єдиний.
Чи ти зі мною підеш і туди?
Не треба, Хо. Там холодно.

А йди-но,
ти, може, хочеш з кухлика води?

Підходь, не бійся. Вип'єм по ковточку.
Сьогодні що? Вівторок? Середа?
Хо шарудить у темному куточку...
Яка недобра в кухлику вода!

По ґратах в'ється зелененький вусик.
Куди він пнеться у таку діру?
Ввійшов тюремник, тицьнув мені вузлик,
щось пробурчав, а що — не розберу.

Взяла той вузлик, не питаю звідки.
Для цього болю вже немає слів.
Мну той краєчок білої намітки...
Оце таке. Тюремник пожалів.

От я і маю хоч яку розраду.
Складаю та розрівнюю пружки.
Тих кілька яблук з маминого саду!
Ріднесенька, пекла ще й пиріжки.

Як там вона? І як їй буде жити?
Порожня хата і порожній двір...
Дильований хлівець, соломою пошитий...
Старий лелека молиться до зір.
Цвіте шпориш, і заростає стежка.
Тому двору не треба вже воріт.
Дрібний ромен, як вижовкла мережка,
красолька, мак і королевий цвіт, —

усе цвіте і кланяється літу.
Пашить медами скосиста гора.
І серед того всього буйноцвіту —
вона одна, зоключена, стара.
І вже ніхто не вернеться ніколи.
І хата вмре... і я вже не прийду...
І лиш на схилах монастирські бджоли
бринять у монастирському саду...

Той монастир недавно збудували.
Там дзвони є на різні голоси.
Його Пушкар з Іваном фундували,
раніш були ліси там та ліси.
Ще пам'ятаю — угорі над нами
ходили дикі кози табунами.
Ревли весною тури-переможці,
шугали кажани-чепіргачі.
І пугачі, неначе запорожці,
«пу-гу! пу-гу!» кричали уночі.

А потім — в ліс прорубана дорога,
пішли угору коні та воли.
А ми усе дивилися з порога,
любили тишу — звикнуть не могли.
Такі були ті люди невсипущі,
так похилялись верби від сокир.
Возили вгору дерево із пущі,
дернину, цеглу — все на монастир.

Та й виріс він над Ворсклою на скелі,
три шапки бань на свіжих бервенах.
Та й мружить очі монастирських келій
на Кривохатки наші в бур'янах.

Хати у нас, і справді-то, не хвацькі.
Присілок давній, хто яку змостив.
Родини зо три там були козацькі,
а ті робили всі на монастир.

От що в нас гарне, так ото садочки.
І ми жили, щоб гірш за всіх, то ні.
Достаток? Був. Як кажуть, дві сорочки —
одна в пранні, а друга на мені.

Бобренки, ті не дуже бідували.
Вони в аренду землю віддавали.
У Кривохатках хатка та нова —
єдина, може, хатка не крива.

Але й жили! Душили копійчину.
У дві душі робили без спочину.

Як тих людей двох доля спарувала?
Там завжди сварка висіла, як чад.
Бобренчиха не те щоб хорувала,
ні, то вже вдача. Все, було, невлад,
все їй не так, і чоловік, і хата.
Все щось болить, то груди, то живіт.
Така була висока і цибата,
як чапля з Перещепинських боліт.

Все скаржилась, ходила якомсь боком.
Кляла Бобренка на усі лади.
А ненаситна! — що нагледить оком,
то дзьобом так і вихопить з води.

Жили од нас за третім перелазом.
Мій батько співчував йому, невдасі.
Вони іще й парубкували разом,
і поженились десь у одночассі.

На Дмитра десь. А вже десь на Варвари
прийшов Бобренко, похиливши гребінь:
«Знайшов собі ти дівчину до пари,
а я ускочив під дурного греблю».

І в нього кров козацька закипала
і стугоніли в пам'яті шаблі.
Вона ж його як в землю закопала,
і він притих, заборсався в землі.
Та й став домашніх хоругов хорунжим.
Не піднімав очей на Чурая.
Пішов би з військом у похід, —
так грунт же.
Струснув би з себе той хомут, — сім'я.
Все гнав думки, мульті та недоречні.
Та наробившись, храповито спав.
Погладшав, запузатів, постатечнів
і втратив серце до козацьких справ.
А якось їхав через Ворсклу возом,
чи задрімав, чи так не додививсь,
і в Іордань, затягнув морозом,
вночі з конем і возом провалився...

Бобренчиха лишилася вдовою,
лютіша стала до роботи вдвоє.

Було, не вип'є, бідна, і не з'їсть, —
уся пішла в роботу і у злість.
Така уже зробилась, як Яга.
Все на курей накрикує: «Гай-га!»

Стару людину ганити негоже.
Та й, власне, що ж, відомо вже давно:
співає кожен, хто якої може.
І так співає, як йому дано.

Хто про калину, хто про джигуна.
А в неї завжди пісенька одна:

— Чого сидиш? Одвик хазяйнувати.
Мені б оце невістку молоду.
А то все мати, мати, мати, мати!
Чи я коли хоч помочі діжду?
От ти прийшов з великого походу,
а не приніс ні слави, ні добра.
Сидиш, мовчиш, ні за холодну воду.
Та й не туди, що я уже стара.
Все дивишся, та якось наче здалеку.
Все думаєш, і лікоть на столі.
То все небесні, сину мій, мигдалики.
А треба жити, сину, на землі.
Тече повітка. Хата занехаяна.
Підмокло сіно. Поламався віз.
Все просить рук. Усе кричить хазяїна.
І грошей, грошей треба позаріз!

— Чого ви, мамо, є в нас, слава богу,
хліб і до хліба, поле і воли.

— Якби ти взяв ще дівчину не вбогу,
то, може б, якось ми і прожили.
В тії Марусі що не слово — на́сторч.
Таж там росте на хаті кропива.
Мені таку невістку ані на́ оч,
ні на́ оч, сину, поки я жива!

— А що покритв я дівчину неславою?
Не буде, мамо, доля нам сприять.
А гроші?

Он, у горщику, під лавою,
ще й попелом притрушені, стоять.

— А то твої? Чи ти доклав старунку?
Чи ти укинув таляр хоч туди?
Ну що ж, іди, бери свою чаклунку,
бо гроші є у матері, — веди!

Така мені від тебе, сину, дяка.
Живу, роблю, гарую цілий вік.
Та все ж одна.

Тягну, як шкапиняка.
Коли живий іще був чоловік,
то ми удвійко гарували з татом.
Ми працею вклалися в ґрунти,
ставком себе примноживши і садом.
А чим примножив по хазяйству ти?

Що я ж тебе не тільки виглядала,
я ж у землі сиділа тут, мов кріт.
Я ж кождий гріш призбираний складала.
Та то ж не гроші, то ж кривавий піт!

Іди, женись, хай буде не по-людськи.
Але як пуста свисне у печі,
то, наплодивши злиднів, голопуцьків,
не посилай до баби по харчі.

Щоб так і знав: як сходитиму з світу,
то не лишу тобі і заповіту.
Все одпишу на церкву й монастир, —
на всю Полтаву будеш багатир!

Вже й Гриць мені повторював: — Затям,
любов любов'ю, а життя життям.

Було, питаю: — Що воно за диво?
 Під Берестечком бився ти сміливо.
 Під Зборовом також і над Пилявою
 своє ім'я ти не покрив неславою.
 І тільки у домашньому бою
 сміливість раптом втратив ти свою.

А він і сам себе не впізнає.
 — Не смійся, — каже. — Так воно і є.
 Не так ті кулі козаку страшні,
 як це щоденне пекло метушні.

Коли я йшов, Марусю, у повстання,
 я твердо знав, що ти уже моя,
 що це любов і перша, і остання,
 що не знесе ніяка течія
 мене убик. Що я уже нікому,
 нікому в світі так не поклянусь.
 Що з тих боїв, з таких боїв! —

додому

я вже навіки інший повернусь.
 Бо вже таке підняв на свої плечі,
 такою кров'ю в битвах освятивсь,
 що всі оті домашні колотнечі
 мене вже не засмокчуть, як колись.

Над Іквою потрапив я в полон.
 Як нас вели, до сідел прив'язавши,
 той шлях страшний, те крякання ворон
 мені у пам'ять врізались назавше.
 Вже й не подужав стиснуть кулаки,
 як ляхи нас обшукували в полі.
 В кишнях тільки ржаві колоски,
 одних лиш куль і пороху доволі.

Вночі я втік. Лишатись було
згубно.
Зубами якось руки розв'язав.
А тих усіх, три тисячі, під Дубно
Ярема-князь добити наказав.

Ярами йшов, схищався десь у кручі.
Їв ягоди і гриз гірку кору.
Води набралось в чоботи хлипучі.
Не раз вже думав — ляжу та й умру.

І хай що хочуть — і земля стражденна ця,
і все, і всі, — я вичерпавсь до дна.
Але ж у мене мати-порожденниця,
і жде мене невінчана жона!

Зголоджений, я падав серед лісу
і руки дряпав об трухляві пні.
Я звірам заздрих, вовку заздрих, лису.
Тепла хотілось, затишку мені!

Я прибудився до чужої хати.
Була там дівка і гаряча піч.
Вона мене хотіла прикохати,
то я побув там тільки через ніч.
А вранці вийшов — туга моя степом
аж ген за обрій, чорна, як рілля.
І я пішов, бо я ішов до тебе,
бо ти мені світила, як зоря.

Але ж вернувся у ту саму хатку.
І знов потоки материних сліз.
І почалося все спочатку.
Кінець ти знаєш. Я повіз.

Робив, як віл. Трудився без спочинку.
Все занепало, не моя вина.
Так ці нестатки в'їлися в печінку
і вся ця передержана війна!

Усе воюєм, боремось...

А доки?

Не те щоб я невірний був Хома.
Але ж втеряв уже чотири роки.
А що із того? Просвітку нема.

Я перестав од матері сахатись.
Потроху так почав і прислухатись:

— Введи у дім дружину собі, ладу.
То ж має бути рибка золота.
Яку ж полегкість і яку розраду
внесе у хату пасмурниця та?

Пісні у неї — то велика туга,
а серце в неї горде і трудне.
Твоя любов до неї — то недуга.
Видужуй, сину, пожалій мене.

Хіба то дівка? То ж таки ледащо.
Усе б співала. Боже упаси!
Ми вже й без неї з'їхали ні на що,
а з нею геть вже зійдемо на пси.

Та й те сказати, — що вона співає?
Сама собі видумує слова.
Таких дівок на світі не буває,
хіба для цього дівці голова?

Які там «Засвіт встали козаченьки»?
А цілий полк співає. Дивина.
Це щось для дівки, сину, височенько.
Не вірю, щоб складала це вона.

Бо людські, сину, невістки і дочки
співали зроду, сину, і тепер:

«Посіяла огірочки»

та «Натіпала конопель»,

«Йшли корови із діброви»,

«Нащо мені чорні брови», —

а про любов, походи і лабети —
на це дівкам не вчеплено кебети.

— Я поки міг, то якимось відгризався.
А в неї ж, знаєш, не язик — жало.
Що я намучивсь, що я натерзався!
А потім здався, ради не було.

Душа розм'якла якимось, заморилась,
хоч коники ліпи, як з м'якуша.
До всього звикла, із усім змирилась
і від життя схотіла бариша.

Бо хто, як я, намучивсь на війні,
тому життя підскочило в ціні.

А мати стогне, мати дошкуляє,
що божий день пиляє та й пиляє:

— От ми, Бобренки, живемо, пручаємось.
А хто, Бобренки, є на світі ми?
От з Вишняками як породичаємось,
увійдеш в значність між людьми.

І буде нам, і буде нашим внукам.
Зіпхнемося, як човен з мілини.
Там поля шмат, там хата закаблуком,
там ступа, винокурня й два млини.

От бачиш, правда, бо якраз і чхнулось.
Ти думаєш, стара я, не збагну?
У тебе, сину, серце розчахнулось.
А треба якось вибрати одну.

Твій батько теж... була така Ликера...
він п'ятами від неї наживав.
Об чім журитись? Дівка не галера.
Тебе до неї бог не прикував.

Це мало хто із ким ходив до гаю!
Сам цар Давид жону свою отверг.
Ото й не думай. Сватай собі Галю.
А що хто скаже — слухай через верх.

...Отак щодня. Ти знаєш мою матір.
Це щоб вона свого не доп'яла?
Вона словами виплітала ятір
та потихеньку так мене й вела:

— Стара я, сину. Вся обумираю.
А як же ти? Чим будеш, сину, сит?
Війні немає ні кінця ні краю.
Життя ж коротке, звікував — і квит.

Послухай, сину, слово мое грішне.
Чи нам за це віддячиться в раю?
Чи, може, ще одне життя — розкішне —
доточить бог за праведність твою?

Не відкладай же, ти тепер на часі.
І не катуйся, завжди так було.
Тепер дівки до гарних хлопців ласі,—
багато хлопців, сину, полягло.

У інший час посватався б ти, дзуськи.
Жених у неї був би й привозний.
Тепер твої всі Гальки й всі Маруськи,
бо хлопець ти, нівроку, показний.

Я це тобі кажу не для принуки.
Як хочеш, сину. Маєш розум теж.
Але ж подумай, щастя йде у руки.
Невже від себе щастя одіпхнеш?!

Якби вона сварилася, кричала,
то я пустив би все там шкереберть.
А то зробилась тиха, все мовчала,
сорочку шила все собі на смерть.

Отак і сталось. Вийшов я із хати.
Дядьків своїх узяв у старости.
І сам не знаю,— щоб одну кохати,
а другу в церкву до вінця вести!

Які я муки пережив пекельні!
Од крику серця як я не оглух!
Шкварчала совість, наче на пательні,
і одганялась од зелених мух.

Мені, мабуть, довіку буде сниться,
як я стою, не піднімаю віч.
А ті свати лопочуть про куніцю,
а та дурепа колупає піч!

Як я крізь землю там не провалився?
Не збив кулак об стіни об оті?!
І як я потім у шинку напився,
на матір крикнув вперше у житті!

Вона ж сидить та гладить по голівці,
так тихо гладить голову мою.
— Нічого, — каже, — я надійній дівці
тепер тебе, мій сину, віддаю.

...Вже й на весілля кендюх начиняли,
гусей ловили і діжу вчиняли.

Вже ми удвох ночуємо в коморі.
Дивлюсь до ранку на холодні зорі.

Світає. Душно. Всипища, макітри,
ліхтар мосяжний, тьмяний від комах.
Три бочки меду, вісім куф селітри,
та ми удвох на шльонських килимах.

То слава ж богу, що боронить звичай
чіпати дівку. Я ж би і не зміг.
Палив мене такий великий відчай,
отак би встав, та й безвісти забіг!

Воно ж, товкуще, навіть не завважить, —
пече, скубе, затовкує та смажить.
Б'є в килими, неначе в тулумбаси,
та промиває кишки на ковбаси.

А заспіває — хиже та дрібне, —
мов по тарелі ложкою шкребне!

А якось раз приходжу, застаю —
співає пісню — при мені! — твою.
Про нашу греблю, про ті наші верби,
про дні, що душу спомином печуть.
А я збілів. А я, здається, вмер би,
аби хоч раз ще голос твій почути!

★

...І третя ніч пливе над яворами.
Десь тиша Ворсклу переходить вбрід.
«Вартуй! Вартуй!» — з Курилівської брами.
«Вартуй! Вартуй!» — від Київських воріт.
Чогось так сумно, так протягло й лунко.
Стоять залиті місяцем двори.
Стара Полтава, як стара чаклунка,
іде із клунком темної гори.

Вночі мені все якось наче ближче.
Пашить безсонням бідна голова.
Всіх обійду. Зайду на кладовище.
Там Гриць лежить. Над ним росте трава.

Зайду в наш двір. Постояю біля хати.
А що там робить моя бідна мати?
Заснула, може, не закривши піч,
чи теж безсонно дивиться у ніч?

Піду на греблю, там іще постояю,
погомоню до наших яворів.
Нап'юся ще солодкого настою
тих молодих вишневих вечорів.

Як тінь Саулом гнаного Давида,
метнуся тихо на воді скляній,—
Фесько-дозорець ходить, як сновида,
в Старих Млинах, на греблі ворскляній...

Вдягнула ніч на вікна чорні шори.
Все місто спить, суворе й мовчазне.
Лише собаки стережуть комори,
та ще тюремник — стереже мене.

Ще і в прозурку дивиться навіщось,
тюремний кріт, що якимось не осліп.
Каганчик світить, — не дай бог повішусь,
бо то ж би в ката я одбила хліб.

Не роздивився. Входить, приглядається,
чи тут ніхто на ґратах не гойдається.
Провів рукою в мене по плечу.
Ішов би спав, чи я куди втечу?

Сопа, не вірять, тупає, відходе,
мов хтось його веде на повідку.
І знову ніч.

А де мій Хо?

Мій Хо де?

Зіщулився де-небудь у кутку.

Іди сюди. Посидимо до ранку.
Яку залізну маємо фіранку!
Це, бачиш, доля виткала для нас.
А ніч стоїть, немов іконостас.

Біжить-біжить, чаряпкається вгору.
Цок-цок по стінах, вгору, вгору, вниз.
...Шматочок неба і шматочок двору...
...І Хо на ґратах хвостиком завис...

...Десь вітер гонить хмари пелехаті.
Яка страшна задуха в цій норі!
Там, під горою, в посмутнілій хаті,
стоїть труна... а там, на тій горі...

І пізнє літо... снопики на нивці...
гукає мати... бігає хлоп'я...
А там, у гробі... Чи усі убивці
так тяжко задихаються, як я?

О господи, його вже ж поховали.
Йому вже всі зозулі відкували.
Я сплутала... у п'ятницю... тоді...
коли я ще стояла на суді...
його везли... мене вели...
якась труна... якісь воли...
а хтось подав мені води...
а я не знала, хто, куди...

А може, я і справді вже причинна?
Помер мій Гриць з відкритими очима.
То ж він мене, і мертвий, виглядав.
І одстраждавши, знов, мабуть, страждав.
Бо він же тут лишив мене одну.
Я йду. Я скоро. Я наздожену.

Десь, може, там зустрінемося ми.
Не буде рук — обнімемось крильми.

*

...Остатній день.

Прийшов священник.

— Отче!

Зніміть з душі цей безнемірний біль!

Йому людина дивиться у очі,
а він її під цю єпітрахіль.

— Покайся, — каже. — Стежкою гордині
тебе ведуть соблазни суєти.
Од бога так положено людині
долиною смирення іти.

Покаялась. Прощення попрохала
за те, що дуже грішною була:
одного разу матері збрехала,
одній сусідці сіль не віддала.

А що скажу?!

Свою пригаслу душу
чи донесу, як свічку на Стрась?
Бог знає все. А батющці байдуже.
Хіба він правду богу передасть?

Пошепотів, як знахарка над раною,
молитвою вуста поворушив.
І властю, од бога йому даною,
спасибі, одпустив і розгрішив.

Скрегоче засув кованих дверей.
Пішов собі достойний ієрей.

...Десь тихо жаби кумкають з болота.
Лягла на мур вечірня позолота.
Прощальний промінь блиснув на стіні.
І сонце, сонце — як жива істота,
єдина, що всміхається мені!

Я завтра, сонце, буду умирати.
Я перейшла вже смертницьку межу.
Спасибі, сонце, ти прийшло крізь ґрати.
Я лиш тобі всю правду розкажу.

Не помста це була, не божевілля.
Людина спробста ближнього не вб'є.
Я не труїла. Те прокляте зілля
він випив сам. Воно було моє.

Я ту отруту з розпачу зібрала.
Я змалку знаю, де яке зело.
Мені це ще од баби перейшло,—
її вважала відьмою Полтава.

У неї котик був, як чортеня,
і чорна доля з чорними очима.
Цілюще зілля, отруї, дання,—
все знала баба. І мене навчила.

Я наварила м'яти, драголюбу.
Не пособило. Наварила ще.
Вже скоро день, що їм іти до шлюбу,
мене ж пече всередині, пече!

«Болить моя головонька від самого чола:
не бачила миленького ні тепер, ні вчора»,—
отак собі заспіваю, наче й не журюся.
«А як вийду за ворота, од вітру валюся».

Любилися ж, кохалися, як голубів пара!
«Не дай боже розійтися,
як чорная хмара»...

А найстрашніше, що пече, як жбга,
перевертає душу від жалю:
невірного, брехливого, чужого,
огидного,— а я ж його люблю!

«У неділю рано зілля копала...
А у понеділок переполоскала...»
Порятуй від болю, смертонько ласкава!

А вже Бобренки з тим усім не крились.
Не встигла їм душа й почервонить.
Я зроду не співала на два криласи,
мені було це важко зрозуміть.

Якісь у нього появились друзі,
Семен Капканчик і Ромашко Струк.
Один хоч був десь у Великім Лузі,
а другий зброї і не брав до рук.

Десь перебув, десь нишком пересидів
на пасіці чи, може, в лободі.
Ніхто його в походах і не видів,
оце аж зараз виліз на суді.

Було, ідуть, — Ромашко зарегоче,
Капканчик шапку зіб'є набакир.
Мовляв, чого там, діло парубоче,
усі дівчата на один копил.

Уже й мене зустріти не боялись,
ішли туди, проз Задихальний Яр.
Який жених, такі його й бояри.
Бодай би вік не бачить цих бояр.

...Вже й воду брала з іншої криниці,
а вже й не знала, де себе подіть.
Дівчата потягли на вечорниці,
то я й пішла, щоб дома не сидіть.
Вони собі жартують з парубками,
а я сиджу, самотня, при стіні.
Пряду куделю. Не зберусь думками.
В мені умерли всі мої пісні.
Вони ж співають про якусь кирею,
про те, що хтось когось занапастив.
Я оступіла: Гриць прийшов із нею.
Мене побачив — очі опустив.

Враз поповзли по вилицях рум'янці.
Очима більше не стрічались ми.
Він танцював із Галею, і в танці
мов щось топтав і нищив чобітьми.
Воно було на танець і не схоже,
ті корчі мук у синім кунтуші.
Аж хтось тоді сказав:

— А не дай боже
так танцювать навиворіт душі!

Мінилися тіні на чолі блідому.
Кресав гопак вогонь з-під підшов.
Я тихо вийшла. І пішла додому.
Не бачив Гриць. Навприсядки пішов.

...Мені всю ніч в очах це маячіло.
А після тих проклятих вечорниць
пройшло два дні, вже добре спочіло,
аж, боже мій! — заходить в хату Гриць.

Якийсь чудний, запалені повіки,
пригаслі очі, під очима бриж.
— Марусю! — каже. — Я прийшов навіки.
Я на коліна стану, ти простиш?

— Я найдорожчі сплакала літа.
Чого вернувся до моєї хати?
Ми ж розлучились... Матінко свята!
Чи я ж тебе примушую кохати?!

Коли своїм коханням поступився
заради грошей і багацьких нив,
чи ти тоді од мене одступився,
чи сам себе навіки обманив?

— Себе, Марусю. Не дивись вороже.
Мені ті дні повік не одболять.
Тут двоє матерів, твоя і Божа.
Хай нас на шлюб вони благословлять.

Людей накличем, зробим перепросини,
щоб знали всі, хто чеше язиком.
Марусю, чуєш, зараз, ще до осени,
поберемось, та й вступимо в закон.

А мати — з дому. Плачуть, затинаються
і говорить не хочуть ні про що.
А мати кажуть: — Руки не здійсмаються.
Іди туди, ізвідки ти прийшов!

— Я зрадив, так.

Але це біль чи злочин?
Скажу всю правду, ми тепер одні.
Кому з нас гірше? Я одводжу очі,
а ти у вічі дивишся мені.

Я мучуся. Я сам собі шуліка.
Є щось в мені так наче не моє.
Немов живе в мені два чоловіка,
і хтось когось в мені не впізнає.

І що найтяжче: мука ж моя марна,
бо зрада — діло темне і брудне.
А ти — це ти.

Ти і в стражданні гарна.
Ти можеш навіть пожаліть мене.

Або сказати: що хотів, те й маєш.
Мене вже, віриш, кидає вві сні.
Тобі то добре, ти цього не знаєш.
У тебе й мука піде у пісні.

Тобі дано і вірити, й кохати.
А що мені? Які такі куші?!
Нелегко, кажуть, жити на дві хати.
А ще нелегше — жить на дві душі!

Відступник я. Нікчемний я і ниций.
Але ти любиш і тому прости.
Життя — така велика ковзаниця.
Кому вдалось, не падавши, пройти?

Він говорив, і відбувалось диво.
Він зраду якось так перетворив,
так говорив беззахисно й правдиво, —
неначе він про подвиг говорив.

А я стояла як сліпа від сліз.
Душа марніла, як зів'яле клечання.
Хоч би мені хто
жменьку землі
з могили його приніс...
натертися проти серця... може б, трохи полегшало...

Він взяв мене за плечі, звав єдиною.
Щось говорив про долю, про борги.
Що там, під Дубно, він ще був людиною,
а тут він сам з собою вороги.
Що Галя — гуска, що й по ній це видно.
І все. І годі. — Я од неї втік.
А може, й правду кажуть, що ти відьма,
приворожила — і пропав навек.
Бо що б мене інакше так палило,
чого ж я так страждаю і борюсь?
Куди б мене в житті не прихилило,
а все одно до тебе я вернусь.

Ти ж ніч моя і світло моє денне!
Вже тут брехать, — який мені хосен?
Прости за все, воно таке буденне.
А я ж не можу без твоїх пісень!

Коли я там і говорив, і клявся,
я знав одне: збрешу — не помилюсь.
Як хочеш знати, — так, я їм продався,
але в душі на тебе я молюсь!

Тоді я двері відчинила в ніч.
Він ще й не встиг збагнути, в чому річ,
як я сказала:

— Йди собі, іди! —

А він сказав:

— Мені ж нема куди.

— Іди до неї. Будеш між панами.
А я за тебе, Грицю, не піду.
Це ж цілий вік стоятиме між нами.
А з чого ж, Грицю, пісню я складу?!

...Лежала тінь від столу і до печі.
Лампадка тріпотіла в божнику.
А він сидів, зіщуливши ті плечі
і звисивши ту голову тяжку.

«Як не хочеш, моє серце,
Дружиною бути,
То дай мені таке зілля,
Щоб тебе забути.

Буду пити через силу,
Краплі не упущу.
Тоді я тебе забуду,
Як очі заплющу...»

Торкнувся шклянки білими вустами.
Повільно пив. І випив. І погас.
Ой сонце, сонце, промінь твій останній!
Оце і є вся правдонька про нас.

А потім в суд щодня мене водили.
А судді були добрі й не дурні.
Вони мене по совісті судили,
найлегшу кару вибрали мені.

Чого було так довго мудрувати
і вивертать параграфи статтям?
Було б одразу присудить до страти.
Найтяжча кара звалася життям.

Ведіть, карайте, вішайте злочинну!
То я хоч там, хоч там уже спочину.

Хоч там уже дихну на повні груди,
побачу зблизька Господа хоч раз.
Так буде краще. Важко було, люди,
і вам зі мною, і мені між вас.

— Куди ти хочеш, в пекло чи у рай?
— Туди, де батько, де Чурай.

*

...Тюремник вніс у вузлику одержу,
щоб я на завтра в чисте одяглась.
Яке намисто гарне, — хоч подержу,
це ще од баби пам'ять збереглась.
Воно, либонь, якесь чи не турецьке.
Таке червоне — аж на мене жаль.
Чаклунське, кажуть: інеєм береться,
коли людину укидає в жар.

Могла б я одягти і сірячину.
Під зашморгом усе вже до лиця.
А мати вклала білу сорочину
і чоботи, узяті від шевця.
Черчату плахту, ще й якісь прикраси.
Червону крайку в смужки золоті...
Аякже, смерть усе-таки це празник,
який буває тільки раз в житті.

Гінець
до
гетьмана

РОЗДІЛ
IV

Тим часом гінець доганяє світання
і клаптями ночі доточує дні.
І кожна хвилина, здається, — остання,
і крихта надії кричить йому: «Ні!»
О скільки нам, боже, ти степу одміряв!
Долини і кручі, — якби навпростець!
Трубіж, Переяслав, Дніпро, Трахтемирів...
— Невже я не встигну? Невже це кінець?!
У Києві — пекло. У Хвастові — чорно.
Кипить і клекоче усе за Дніпром.
Коли б хоч не пізно. Якби позавчора.
Який він повільний, цей клятий пором!
В полях Подніпров'я, од крові обдутих,
де завжди хтось цілить тобі межі пліч,
і мчати, і мчати крізь день і крізь ніч!
Скрадатись, як звір, у корчах побережних,
задихану втому звіряти лісам.
Я зроду ненавидів тих, обережних.
Сьогодні, тепер, обережний і сам.
Уперше в житті, за весь вік, за це літо,
уперше в роду, де не знали страху,
я вижити мушу, я мушу вціліти,
я мушу об'їхати смерть на шляху.
Прости мені, земле, простіть мені, трави!
Не дбав я про славу, не дбав про майно, —
я мушу вернутись живий до Полтави,
а там хоч і вмерти, мені все одно.
Неси мене, коню...

коли б хоч не пізно...

Шляхи перекриті... і варта не спить...

Якщо я впаду, —

неврятована пісня,

задушена пісня в петлі захрипить!

Над Білою Церквою смуга багряна,
і змилені коні аж лука стають.
Усі до Богдана і всі од Богдана —
із тьми виростають і в тьмі розтають.
Спіткнувся мій кінь об димучі руїни.
Чи в таборі гетман? — якби хоч знаття.
Тут, може, ідеться про долю країни! —
а я про чиєсь там одненьке життя!

...Гетьман підняв безсонням обпалені очі.
Гетьман сидів за похідним столом у шатрі.
Троє старшин — у рубцях, у кривавому клоччі —
прямо із бою — говорили про бій на Дніпрі.
Писар Виговський сидів над листами поточними.
Кожної миті хитнутись могли терези.
Гетьман підписував ще один лист до Потоцького.
Гетьман приймав посла від Карач-Мурзи.
Табір не спав, готовий піднятись щомиті.
Іскра ввійшов — шатро вже було без дверей,
світло свічок у трійчатих шандалах із міді
тьмяно сахнулося в чорних крилах кирей.
Змовкли старшини, і стихли справи поточні.
Хитрі послы переставили вуха словам.
Гетьман підняв безсонням обпалені очі.
— Полк у дорозі! — з порога сказав Іван.
— Іскро, Іване, —
Хмельницький підвівся з-за столу. —
Дяка Полтаві, прислала такого гінця.
Щось мало статись, твоєї печалі достойне? —
Іскра промовив: — Полтава карає співця. —
Вислухав гетьман. Спитав про підстави й причини.
Джурі звелів подбати про гостя як слід.
— Зміниш коня. І хоч трохи хай відпочине. —
Раптом замовк. І великою тугою зблід.

Посли устами з липової лави.
Блигомий світ — в Рокитне із Полтави.
Буває ближче з іншої країни,
ніж тут — на Україну з України.
Виговський вийшов, причинивши двері.
Сто різних справ кричало на папері.
Іван устав і вийшов вслід за джурою.
Стояли лави в килимах порожні,
фотель німецький з набивною шкурою,
залізом ковани шкатулки подорожні.
І обхопивши голову руками,
сидів Хмельницький у тому шатрі...
та образ Спаса, вибитий на камені...
та те перо в тому каламарі...

...Про що він думав, сам на сам з собою,
опівночі, напередодні бою?
Який душа несла його тягар,
про що тоді він радився із богом? —
те знає лиш перо і каламар,
де срібний лев боровся з однорогом.
Накинувши на плечі чорну ферязь,
Гелену, може, згадував найбільш,
і власне горе, пережите ще раз,
зробило душу зрячою на біль.
Чи згадував Гордія Чурая,
оті шляхи до слави найкоротші,
де перемога, з горя нічия,
дивилась мертвим в незакриті очі.
А він, тоді ще писар військовий,
підписував ту прокляту угоду.
...Недогарок згасивши восковий,
він, може, знову думав про свободу?
Що якось так складається воно,

роки ідуть, свобода ледве дише,
що наче ж і не писар він давно,
а знов угоду прбкляту підпише.

Чи думав про Марусині пісні,
такі по Україні голосні,
що й сам не раз в поході їх співав,
і дивував, безмірно дивував,—
що от скажи, яка дана їй сила,
щоб так співати, на такі слова!
Вона хоч кари легшої просила?
Чурай був теж горяча голова.

...Чи думав про ту голову відтату,
поставлену в Полтаві у ті дні.

Чи про дівча, що закричало: «Тату!» —
і перейшов той стогін у пісні.

Чи що в Полтаві, там же, у Полтаві,
Чурай Марусю, у такій неславі,
Чурай Марусю, у такій ганьбі! —
до зашморгу вестимуть у юрбі.

І не здригнеться наш пісенний край...

І море гнівом не хлюпне на сушу...

І попелом розвіяний Чурай

безсмертним болем дивиться у душу...

Тим часом кінь іржав біля шатра.

Ввійшов Іван. І, щойно з-під пера,

Богдан подав наказ гетьманський свій —

уже печаттю скріплений сувій.

The background is a dense, repeating pattern of stylized flowers and leaves in a light, textured color against a darker background. A large white rectangle is centered on the page, containing the title and chapter information.

Страта

РОЗДІЛ V

Світає, господи, світає...
Земля у росах, як в парчі.
Маріє, Діво Пресвятая,
це ти так плакала вночі?

Якісь он квіти, сині-сині,
на голу цеглу повились.
Спиває ранок по росині,
як в нас під хатою колись.

Тюремник виповз на прогулянку.
Проходить варта по двору.
Як швидко ніч оця прогулькнула!
Сьогодні вранці я умру.

Печаль осиплеться, як маки.
Заорють місце орачі.
Лиш десь на хуторі собаки
ще довго витимуть вночі.

Душа у безвісті полине,
очима зорі проведуть.
Чи хоч пучечок той калини
мені на груди покладуть?

...Одмучилась. Одгостювала
на цій неправедній землі.
І одспівала... одспівала!..
Ще одхрипіти у петлі,—

і все. І досить. Засинаєш.
Така непам'ять огорта...
А що, тепер, Марусю, знаєш,
що значить в світі самота?

Ніхто до тебе не озветься,
хоч би й покликала кого.
Лише об стіни обіб'ється
луна од голосу твого.
Лише цеглина до цеглини,
та дві худенькі бадиліни,
віконце з виямком низьким.
Хоч би хоч голос чий долинув!
Хоч би хоч попрощатися із ким!

Якісь були ж і подруги у мене,
і хтось таки ж співав мої пісні...
І тільки груша листя ще зелене
чомусь хитнула раптом при стіні.

За мур вхопились рученята.
Зійшли над муром оченята!

Блакитні, карі, чорні, сірі.
Я зацікавилася з того дива.
А діти грушу так обсіли,
мов груша ними і вродила.

Очиці сяють, подих затамовано.
Тріщить гілляка, хтось аж полетів.
— Ти бачиш?
— Де?
— Не видно.
— Отамо вона!
— Ти, справді, відьма? Там нема чортів?
— Послухай, відьмо, а лови-но грушу!
— А де ти спиш? А їсти там дають?
— Ховайся, відьмо! Йдуть по твою душу!
Уже підходять, на поріг стають!

Оце і все з людьми моє прощання —
ці діти, діти, цей ласкавий рій.
Спасибі вам за дерево пізнання —
оце єдине, де безсилий змії.

...Бряжчить залізо. З кам'яної п'їтьми
хтось тишину вигупує чобітьми.
І входить смерть. Вона в людській подобі.
«Не ридай мене, мати, зрящи во гробі!
Не ридай мене, мати, зрящи во гробі...»

Біля воріт юрмилися цікаві.
Чого вже там ті люди не верзуть?
Вже кат пройшов, аж грухнуло в Полтаві:
— Везуть Марусю, людоньки, везуть! —
Везуть Марусю за далекі гони,
за сиве море тої ковили.
Уже голів судейських макогони
в степу на вітрі мідно загули.
Вже п'яний Дзизь ведмежу губу кривить,
все поводи натягує: — Гаття! —
А там в степу...
а там, в степу, як привид,
стоять оті ворота в небуття.

Все суне в степ, хто пішки, хто на возі.
Отаман Гук дивується:
— Куди?!

Вам, люди, що, зі смертю по дорозі,
що ви претесея гірше череди?

Що їх веде — і доброго, і злого?
Де є та грань — хто люди, хто юрма?
Людей у брамі стримує залага.

От добре хоч, що полку вже нема.
Бо як би їм на все оце дивитись
і проти кого вихопить шаблі?
Та краще вже самому задавитись,
ніж дівчину побачити в петлі!

Лесько Черкес, той мало що не плаче.
Є в нього кінь і шабля є крива.
Пушкар сказав: — Залишишся, козаче.
Тут теж потрібна шабля й голова.

А що зміркуєш тою головою?
Сторожа, судді, вїйт, — не підступи.
Оце б схопити дівчину живою —
та й мчати, мчати, мчати у степи!

А люди йдуть...

І що їм тут цікавого?
О господи, спаси нас од лукавого!
Кортить смертельне?..
А кортить, мабуть.
Самі не знають, а таки ідуть.

І піп з хрестом попереду... Це схоже
на хресний хід...

До шибениці?! Боже!
Везуть людину чи від неї тинь?
Усіх Скорблящих Радості. Амінь.

Читає піп з євангелія. Млосно.
По самий обрій стелеться трава.
І так самотньо, так безодгосно
кричить в степу десь чайка степова...

А тут ще вітер, небо теж якесь,
земля до ніг півпуда налипає.
А тут ще всіх за петельки хапає
отой на правду вражений Черкес.
Питає:

— Люди! Був же такий звичай? —
коли вели на страту козака,
виходить дівка, вкутавши обличчя,
що він не бачить навіть і яка,
і каже:

— От що, я з ним поберуся! —
І віддавали ж смертника таки.
А що, як я врятую так Марусю?!

— То ти ж не дівка, тут же навпаки.
В якій же ти їм з'явишся подобі?
І що їм скажеш? Ні, не віддадуть.
«...Настане час, і суцїї у гробі
почують глас Христа і изидуть...»

Піп дочитав. І знову рушили.
Пройшли версти вже півтори.
Вже десь далеко поза грушами
лишились ближні хутори.

І цвинтар той, де над гробками
високе небо тишу тче,
і ті хрести із рушниками,
як у сватів — через плече.

Похід спинився. Свіжа стружка
губила кучері в полин.
Якось полтавська чепурушка
вперед пропхалася з малим.

Стояв поміст. Рябі отари
далеко паслись на горбі.
Гойдався зашморг.

Бігли хмари.

Хтось перемовився в юрбі:

- Люди! Хто привів сюди дитину?!
- Та воно ж маленьке, ще не розуміє.
- То й чукайте його дома,
чого ж ви його привели сюди?

— Пропустіть матір, хай стане ближче.
Хто-хто, а вона заслужила.

- Перехрестіться, яку матір?!
- Та Грицькову.
- А-а-а, Грицькову.

— Марусину ж не випустили з міста.
Вона ж така вже там, напівжива.
Там біля неї жінка Шибиліста,
Ящиха теж лишилась, Кошова.

І прокотилось натовпом строкатим:
«Ведуть!»

Тітки — біліші наміток.

Проноза швець шепочеться із катом,
щоб потім дав мотузочки шматок.

Замовкли всі,

ніхто й не ворухнеться.

Лиш дві куми, сусідки Вишняка:

- Диви яка, іде і не споткнеться!
- Іде під зашморг, а диви яка!

— На матір схожа, тільки трохи вища.
Ті ж самі очі і така ж коса.
— Ну, от скажіте, людоньки, навіщо
такий убивці та така краса?

— А це як хто. Я маю іншу гадку.
Якась вона не схожа на убивць.
Злочинниця, — а так би й зняв би шапку.
На смерть іде, — а так би й поклонивсь.

— Бо ти такий вже, чоловіче, зроду,
все б тільки очі й витрищав на вроду, —
сказала жінка з усміхом терпким. —
Знімати шапку?! Себто перед ким?

Перед цією? Себто отакою,
що отруїла власною рукою?
Та щоб над нею обвалилась твердь!
— Побійся бога, вона йде на смерть!

...Вона ішла. А хмари, як подерті.
І сизий степ ще звечора в росі.
І з кожним кроком до своєї смерті
була усім видніша звідусіль.

Стояли люди злякані, притихлі.
Вона ішла туди, як до вершин.
Були вже риси мертві і застигли,
і тільки вітер коси ворухив.

І тільки якось страшно, не до речі,
на глі тих хмар і зашморгу, була
ота голівка точена, ті плечі,
той гордий обрис чистого чола.

І в тиші смертній, вже такій, аж дивній,
коли вона цілує образок, —
на тій високій шиї лебединій
того намиста доброго разок.

Аж навіть кат не витримав, зачовгав,
заніс мішок, узявшись за краї, —
чи щоб вона не бачила нічого,
чи так нестерпно бачити її!

А он стоять особи урядові,
щоб тут же й смерть засвідчити судові.

О господи, прости нам цю ганьбу!..
І раптом вершник врзався в юрбу.

Зметнувся кінь, у піні, дибаластий.
Папером вершник у руці стрясав:
— Спиніться!

Гетьман вас уповноважив
читати вголос цей універсал!

— Іване! Брате! Як ти встиг?! —
кричав Лесько і тряс його за груди.
Суддя стояв ні в сих ні в тих.

І раптом вголос заридали люди.

Ще не вляглось ридання те кругом,
не встиг Іван ще й повід передати,
а Шибиліст вже цьвохнув батогами —
хутчій в Полтаву! — матері сказати.

Горбань помацав гетьманську печать.
Суддя подержав, передав бурмистру.
Кат метушиться, люди щось кричать.
Дивитись страшно на Івана Іскру.

Отаман Гук, ступивши на два кроки,
ревнув з помосту поверх всіх голів:
— Наш гетьман, властію високий
такий наказ читати повелів!

«Дійшла до нас, до гетьмана, відомість,
іж у Полтаві скоївся той гріх,
що смертю має бути покараний.

Натомість
ми цим писанням ознаймуєм всіх:

В тяжкі часи кривавої сваволі
смертей і кари маємо доволі.
І так чигає смерть вже звідусіль,
і так погребів більше, ніж весіль.
То чи ж воно нам буде до пуття —
пустити прахом ще одне життя?

Чурай Маруся винна ув одному:
вчинила злочин в розпачі страшному.
Вчинивши зло, вона не є злочинна,
бо тільки зрада є тому причина.

Не вільно теж, караючи, при цім не
ураховати також і чеснот.
Її пісні — як перло многоцінне,
як дивен скарб серед земних марнот.

Тим паче зараз, як така розруха.
Тим паче зараз, при такій війні,—
що помагає не вгашати духа,
як не співцями створені пісні?

Про наші битви — на папері голо.
Лише в піснях вогонь отой пашить.
Таку співачку покарати на горло,—
та це ж не що, а пісню задушить!»

Отаман Гук, помовчавши (повіка
йому сіпнулась), далі прочитав,—
такий потужний голос в чоловіка,
либонь, хватило б і на п'ять Полтав:

— «За ті пісні, що їх вона складала,
за те страждання, що вона страждала,
за батька, що розп'ятий у Варшаві,
а не схилив пред ворогом чола,—
не вистачало б городу Полтаві,
щоб і вона ще страчена була!

Тож відпустити дівчину негайно
і скасувати вирока того.
А суддям я таку даю нагану:
щоб наперед без відома мого
не важились на страти самочинні,
передовсім освідчили мене
про кожну страту, по такій причині,
що смерть повсюди, а життя одне».

Універсал прочитано публічно,
щоб справу тую уморить навічно.

Оскільки ж трохи не дійшло до страти
і смерть свою вона пережила,
то впрод не вільно пересуддя брати,
бо вже вона покарана була.

...Гойдався зашморг, вже він не потрібний.
Юрмились люди, добра новина.
Сміявся тесля, головою срібний,
що не згодиться тут його труна.

Підбіг Іван —
і в різмах свого зросту
збив ту драбинку смертницьку з помосту.

Якись жінки вже бігли до Марусі.
Чиєсь в юрбі гуцькало дитя.
Вона стояла, мов застигла в русі, —
уже по той бік сонця і життя.

— Такого ще не чувано ніде.
Її пустили, а вона не йде!

— А може, помішалася? Іване!
Мо', хоч тебе послуха? Підійди!
...Вона стояла. І над головами
уже пливли осінні холоди.

І не було ні радості, ні чуда.
Лиш тихий розпач: вмерти не дали.
Їй говорили, а вона не чула.
І тільки коли матір підвели,

вона відразу наче спам'яталась,
і одхитнулась від того стовпа,
і якось наче здалеку верталась,
чогось вперед руками, як сліпа.

Іще бліда, іще мов крейда біла,
а наче й усміхалась, лебеділа:
— От бачте, мамо, все і обійшлося.—
І цілувала матері волосся.

Проща

РОЗДІЛ
VI

...Чв'яхкотіла земля у старих постолах,
похилилися верби в осінньому шматті.
Повезли мою матір на білих волах,
неоплакану матір, неоплакану матір.

Спочивай, моя мамо, там легше тобі.
Там ніхто не завдасть невігойної муки.
Я ішла за тобою одна у юрбі.
От і всі твої, мамо, і діти, і внуки.

Анікого, нікого нема на землі,
ні єдиної гілочки нашого роду!
Лиш опудало, мамо, в старому брилі
стереже самоту в лобузинні городу.

Я й сама вже не знаю, жива я чи ні.
Тільки знаю одне — що, склепивши повіки,
пропливла моя мати у тому човні,
та й втонула у землю, втонула навіки.

Добрела я додому тоді звідтіля.
Та й ношу її смерть у душі, як провину.
Все ввижається: чорна осіння земля
глухо гупає, мамо, об твою домовину...

...Недовго мати щось тоді й прожеврїла,
щось після того тижнів півтора.
Кленочками червоними й рожевими
її на той світ осінь провела.
І одридали в небі журавлі
мені людину в світі найдорожчу.
Отой горбочок свіжої землі
поцілувала. Та й пішла на прощу.

...Учора вмилась в річці Полузір'є.
Дивилась в небо — пролітає птах.
Така безмежність і таке безмір'я!
Мій біль в мені. А я у цих степах.

Легенький вітер трави хилитає.
Пасе корову тітка на межі.
Ніхто мене нічого не питає.
Я всім чужа, і всі мені чужі.

Іду. Бреду. Захочу, то й спочину.
Розбиті ноги остуджу в росі.
Ніхто мені не дивиться у спину.
Я йду. Людина. Я така, як всі.

Ще поки тепло, заночую в лузі.
А там хтось впустить, перебуду ніч.
В хатах щебечуть діти голопузі.
Чомусь як гляну, — однімає річ.

Щось надломилось в голосі тремкому.
Дорога, степ — усе, як в тумані.
Он ще прочани. І, мабуть, нікому
немає гірше в світі, як мені.

...Учора хтось жалів мене: причинна.
Така тепер я чорна і худа,
така хистка тепер моя хода.
Вбираю світ порожніми очима.

Буває, часом сліпну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, —
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,

усе як є — дорога, явори,
усе моє, все зветься — Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з богом говори.

...А степ уже сивий на поминках літа.
Осіннього неба останні глибини.
І гілка суха, як рука кармеліта,
тримає у жмені оранж горобини.

Як глянеш упроб'стяз — дорога в намисті.
Ці барви черлені і жовтогарячі,
ці щедрі сади у багрянному листі! —
а люди бредуть і бредуть, як незрячі.

Шуліка з неба видивляє мишу.
Горять на сонці грона горобин.
Сіріє степ. Сорока бриє тишу.
Прочани хліб виймають із торбин.
А дика чайка б'ється об дорогу.
Мандрівний дяк обідає на пні.
— Чого кульгаєш?

— Пробуртила ногу.

— То сядь спочинь.

— А ніколи мені.

— От і мені все ніколи та й ніколи.
Хоч як біжи, а все у довжину.
То я й не кваплюсь.

Вмерти завжди встигну.

А часу все одно не дожену.

— Чи Київ ще далеко? — Та не дуже.
Варшава далі, — усміхнувся дяк.
Сидить і палку мені струже.
Такий старий, небритий, як будяк.

— То це на прощу вибралася ти?
Це треба шмат дороги попойти.
Ще будуть села, будуть городá.
А втім, нічого. Ти ще ж молода.

Але чогось така вже, як обвуглена.
Якась така, мов знята із хреста.
Тут, — каже, — палка буде не обстругана.
А тут ми зріжем, — каже, — бо товста.

А я дивлюсь: чужа мені людина.
Розійдемоь, чи стрінемоь коли?
— Хотіла жити, а життя не вийшло.
Хотіла вмерти, — люди не дали.

А він мені: — Моя ти голубичко!
Страданіє, як кажуть, возвиша.
От я й дивлюсь, що в тебе ж таке личко,
що в ньому наскрізь світиться душа.

А як подумать, дівчинко моя ти,
то хто із нас на світі не розп'ятий?
Воно як маєш серце не з льодини,
розп'яття — доля кожної людини.

Та є печальна втіха, далєбі:
комусь на світі гірше, як тобі.

— То ти з Полтави?

— Та, кажу, з Полтави.

— А де живеш, а звать же тебе як? —
Кажу: — Маруся, як уже спитали.—
І знов мовчу. Такий настирний дяк.

— Ну, як там ваші вулиці Гончарні,
Ковальські, Чоботарські? Ти чия?
Які пісні співаються печальні,
про Остряницю все та Чурая?

А очі в нього тихі та ласкаві.
А так і видно — добрий чоловік.
— А ви, кажу, давно були в Полтаві?
— При школі, — каже, — зимував торік.

Люблю Полтаву. Люди там не сонні.
І місто славне. Де ти там живеш?
Купців полтавських бачив я в Саксонії,
на Шльонську і по землях франків теж.

Шаблі там не ржавіють у коморах
і кінську зброю миші не гризуть.
А що вже порох, — добрий роблять порох,
в бочки зсипають, гетьману везуть.

Які у вас там питія і страви!
А як співає дівчина оця!..
— Та я, кажу, не зовсім із Полтави.
Я там, кажу, з одного хуторця.

Хоч би ж не взнав!..
А він собі стругає.
— Людину скрізь біда підстерігає.

Ось на, бери, добряча патериця.
І в мене є, а вистругав, ще б пак.
Двох ніг замало, третя пригодиться.
Та й одганяйтесь ніччю від собак.

Бо тут чим далі, о ночівлю важче.
Не те щоб глухо або люди злі.
Чуною вродить, коли років два ще
отак війна походить по землі.

Уже тут дожилися до багатства, —
між людьми мор, на дереві — хробацтва.

Пройшов я землю піднебесну,
як говорив святий Іов.
Куди не глянеш в даль оцю окрестну, —
тут споконвіку скрізь лилася кров.

Там відступало військо Острияниці.
Тут села збив копитами Кончак.
А у долині річки Солониці
сльзьми покути висох солончак.

Он бачиш, хрест, і та пташина зграйка,
і та вже річка висохла на чверть, —
оце отут скрутили Наливайка
і віддали на мученицьку смерть.

Був молодий і гарний був на вроду.
І жив, і вмер, як личить козаку.
За те, що він боровся за свободу,
його спалили в мідному бику!

А он уже й видніє з далини
столиця Вишневецького — Лубни.

Там жив Ярема, син Раїни,
страшний руйнатор України.

Упир з холодними очима,
пихатий словом і чолом,
душа підступна і злочинна,
закута в панцир і шолом.
Уломок лицарського роду,
мучитель власного народу,
кривавий кат з-під темної зорі,—
отам він жив, на Замковій горі.

З гори тієї, що стоїть, висока,
в кільці річок і копаних каналів,
лубенський родич краківського Смока
у нашу землю кігті увігнав.

Бенкетував, сідав на шию хлопчу,
пускав дівчат по світу без коси.
Стріляв козуль, возив пшоно в Європу
і на поташ випалював ліси.

Загарбав край, неначе відумерщину,
і брав за все — живе і неживе.
За дим, за торг, ставщину, сухомельщину,
спасне, гребельне, з воза, рогове.

Обклав податком вулики, броварні,
стеги, луки, левади запосів.
В монастирях, обладнаних під псарні,
святі ченці удержували псів.

Тримав усе оружною рукою.
Був кам'яніший од своїх твердинь.
Горіли села, кров лилась рікою,
коли тікав степами на Волинь...

А вже в Лубнах нема ні бернардина.
Вода усохла в замкових ровах.
І як печаль одвічна, двоєдина,
душа Раїни плаче по церквах.

А там, де жив всевладний Єремія,
де поросли вже дикі чагарі,—
ще кам'яною щелепою змія
щербатий мур чорніє на горі.

Де був палац — лежать одні руїни,
стирчать уламки обгорілих стін.
Усе сумує смутками своїми...
Душа Раїни квилить між руїн.

І тільки хмари, хмари пурпурові...
І при дорозі — мальви і терни...
І на губах, як вічний присмак крові,—
столиця Вишневецького. Лубни.

Вже ледве йду. Боюся, що пристану.
Лубни минули, є ще трохи дня.
І як пола подертої сутани,
накрило місто чорне вороння.

І знову степ. І знову даль розлога.
І я мовчу. І дяк уже мовчить.
Ідеш, ідеш... Дорога та й дорога.
Ідеш, ідеш... Хоч би вже відпочить.

Зайшли в село. І моторошно, й дивно.
Ні гавкне пес, ні корби не скриплять.
Хати — як скирти поночі, ні блимне.
Невже так рано люди уже сплять?

Двори якісь похмурі, непривітні.
На все село зустріли двох жінок.
Мов колодки, поцюкані в дровітні, —
гіркі обличчя в борознах думок.

А дяк нічого, підтягнув ременика,
ще й бадьоренько гомонить до мене,
мовляв, оскільки це село Семенівка,
ну, то ходімо, — каже, — до Семена.
От хоч і в цю хатинку понад шляхом.
— Нам, — каже, — що. Усе ж таки під дахом.

А там той дах із просвітом аршинним,
підперлась хата ветхими дверми,
обтулена потрухлим кияшинням
іще з позаминулої зими.

А в хаті пустка, аж земля на споді.
І кріт нарив, і піл уже сторчма.
— Сідаймо, — каже, — у чужій господі.
Господа є... Господаря нема.

Тут од Лубен до самої Волині
лежать навколо села удовині.
Причілки виглядають з кропиви.
А тут, як бач, немає і вдови.

Тікав по трупах Єремія звідси.
Та все карав, карав, карав призвідців.
Рубав їм руки, вішав, розпинав,
садив на палі, голови стинав.
Страшний по ньому залишався слід —
козацьких тіл кривавий живопліт.

Усі тут гибли, винні і невинні.
Лишились тільки села удовині.
Та назви сіл, побільшости з імен, —
бо все ж Панфил, Григорій та Семен.

...Уранці вийшли. Тиша серпанкова.
І павутиння вже, мов ятері.
Та на поріг наживлена підкова,
та заржавіле рало у дворі.

Іду. Мовчу. Не дуже нам спочилось.
Вночі по хаті все ходив Семен.
Чи серце знову плакати навчилось
на цій дорозі в Київ із Лубен?!

Мовчу. Іду. Дивлюся на дорогу.
Минаю села тихі і річки.
Якомусь ти своєму, певно, богу
поставив, княже, ці страшні свічки.

Аж ген за обрій — далі, далі, далі! —
усе мені ввижаються ті палі.
Над плином років, паростю ялин,
жовтогарячим дивом горобин,
ще й досі кості торохтять зотлілі,
і на вітрах рукава лопотять,
і чорні свити на козацькім тілі
за воронням ніяк не одлетять...

А вороння! Його вже тут — аж темно.
І криче, криче, криче з верховіть...
А крук — самітник. Він собі окремо.
Сидить і жде наступних лихоліть.

І каже дяк: — Спитати б цього крука,
він крук старий, набачився всього, —
чи думав Байда про такого внука,
що зрадить славу прадіда свого?!

Чи не тому такий Ярема й лютий,
ладен цю землю трупами змостить,
що кожна тут осичинка над шляхом
йому про Юду листям шелестить?..

А вже й поля імлою огорнулись.
Слова самі на голос навернулись:

«У Полтаві, на риночку

Та й п'є Байда мед-горілочку.

Ой п'є Байда, Байда молодецький.

А назустріч Байді їде Вишневецький.

— Де ти, — каже, — тут такий узявся,

Що мені на очі ще не попадався?

Хто ти, — каже, — і якого роду,

Що тебе не бачив я в Полтаві зроду?

— А я Байда, Байда Вишневецький,

Що мене повісив колись цар турецький.

Що у Царгороді та й мене схопили,

Та й за ребро гаком, гаком зачепили.

У раю сидів я, дуже я занидів,

Бо вже України років сто не видів.

Одпусти на землю, — говорю Петрові. —

Там же мої діти, чи живі-здорові?

Там же мої діти в третьому коліні.

Що вони там роблять тепер на Вкраїні?

А Петро послухав,

Та й спустив драбину,

Та й спустив драбину

Прямо в горобину.

Як гукне ж Ярема на свої гайдуки:
— Візьміть того Байду,
                                візьміть добре в руки!
Візьміть Байду, ізв'яжіте,
Та й за ребро гаком, гаком зачепіте!
...Ой висить Байда на риночку,
Та й не день, не нічку,
                                та й не годиночку.
Каже Байда, Байда Вишневецький:
— Краще б мені вішав ще раз цар турецький!
Висіти на палі то іще не мука,
Як тепер дивитись на такого внука!..»
— Е, дівчино, я слухаю, та й байдуже,
що ти ж співаєш не про того Байду вже.

А голосочок! То чого ж ти крилася?
То все мовчиш, то я аж остовпів.
Співав і я на хорах і на криласі,
і знаю світський і духовний спів.

Дишканти чув я, тенори, баси.
А ти співаєш — душу всю проймає.
Бувають, може, й кращі голоси,
але т а к о г о другого немає!

Послухай, — каже, — дівчино з Полтави,
де ти навчилась брати ці октави?

— Пісні мої дівочі, не вселенські.
Співаю так, не вмію по-письменськи.

— А я пізнав риторики, інфими.
І так скажу: душа жива не ними.

Пііти пишуть солодко, під метри.
Про три персони божі. А слова,
слова, Марусю, видумані, мертві.
Од слів таких чманіє голова.

Піднаторіли наші віршописці,
бодай їх муха вбрикнула в колиці, —
убогі словом, мислю порочні,
у тридцять літ плішиві і старі,
вони складають віршики святочні,
а в селах ридма плачуть кобзарі.

Або такі, як ти оце, дівчата
в сумних піснях виспівують життя.
Ще Україна в слові не зачата.
Дай, боже, їй родити це дитя!

Бо те, що пишуть, то іще полова,
то ще не засів для таких полів.
З часів появи книги «Часослова»
вже й час минув, а щось не чутно слів.

Усе комусь щось пишуть на догоду,
та чечевиці хочуть, як Ісав.
А хто напише, або написав,
велику книгу нашого народу?!

Чи десь над книгою тією
свіча у келії дрижить?
Чи десь в церковному притворі
у скрині кований лежить?

...І знову шлях. Тополі та могили.
Архемівка. Григорівка. Панфили.
Остапівка. Карпилівка. Тишки.

Так і йдемо, крізь горе навпрошки.
Хтось десь в селі проторохтів гарбою.
Та й знову тиша тугою бринить.
А дяк говорить, наче сам з собою.
Іде, старенький, все щось бубонить.

— Коли я в бурсі пізнавав науки,
Афіни й Рим пройшли крізь мої руки.

От був народ! Що римляни, що греки.
На всі віки нащадкам запасли.

А ми... А ми!.. Хоч би які лелеки
Гомера нам в колиску принесли.

Усі віки ми чуєм брязкіт зброї,
були боги в нас і були герої,
який нас ворог тільки не терзав!
Але говорять: «Як руїни Трої».

Про Київ так ніхто ще не сказав.
Колись у давність недозриму
була страшна дорога з Риму.
І звався Аппіїв той шлях.

Вже скільки тих віків минає,
а в світі, певно, кожен знає,
коли й кого там розпинали.
Про це написано аннали,
про це писали так і в риму,
зучили вздовж і вперехрест.
Але ж ота дорога з Риму
якихось кілька сотень верст.

А тут до самої Волині
лежать ці села удовині!

Хто знає, що тут відбулося?
Хто розказав це людям до пуття?
Неназване, туманом поїнялося.
Непізнане, пішло у небуття.

І десь, колись, через багато літ,
ніхто цього й не втямить вже як слід,
не зніме шапку, не проллє сльози,
бо що? — дорога, їздили вози,
гули вітри, бриніла хохітва...
Белике діло — писані слова!

Історії ж бо пишуть на столі.
Ми ж пишем кров'ю на своїй землі.
Ми пишем плугом, шаблею, мечем,
піснями і невільницьким плачем.
Могилами у полі без імен,
дорогою до Києва з Лубен!

...Ідеш, ідеш, а ще й не половина.
Ідеш, ідеш, хоч добре, не один.
Кривавим градом плаче горобина.
Пливе туман, як білий лебедин.

Стоять ліси смарагдово-руді,
після дощу надовго крапелисті.
Все глибша осінь. Вже і жолуді
ховає сойка під опале листя.

Оце йдемо вже кілька діб, —
небілені хати і випалений хліб.

І каже дяк: — Де будем ночувати?
Про хліб і сіль давно щось не чувати.

От я мандрую, хоч уже й не молод.
Земля велика, радості нема.
Ускрізь біда.

Не тільки вщался голод,
но і недугів смертоносних тьма.
Вмирають люди, діткнені хоробами.
Господь гробами землю поразив.
Поля засіяв воями хоробрими,
а нехоробрих геть переказив.

А тут ще та комета велетенська,
що наче в небі схрещені мечі.
І голий вовк явивсь біля Смоленська,
і їсть людей, і виє уночі...

Ну, вибачай, нагнав на тебе жаху.
Та ти не бійся, я вже не об тім.
Хоч би яка коршомка біля шляху
або який странноприймний дім.

Тобі, голубко, хоч води напиться.
Підійдеш перша, може, не злякаються.
Ще буде й гірш. Чим ближче до столиці,
то тим міцніше люди замикаються.

— Пустить хоч дівку,
що це вам зашкодить?
Чи жалько вам соломи околіт? —
Хтось пробурчав:
— Багато вас тут ходить.
Хай бог простить. Такий тепера світ.

— Гонорували нас пристойно.
Так під дверима і простоїмо?

Ти тільки той... ти не впадай у відчай.
Ще поки є погривина трави.
А як Ісус, син, — каже, — чоловічий,
не мав де прихилити голови?

Та й те сказати: морове повітря.
І хто там знає, звідки ми йдемо?
— Немає місця, людоньки, повірте.
Самі у хаті покотом спимо.

У того діти, в того породілля,
У того баба хвора на печі.
Бояться люди. Мор іде з Поділля.
Дарма у вікна й стукати вночі.

Зчерствіли люди од всіляких лих.
Неволя давня душі роздвоїла.
«Розширю страх мій на землі живих», —
як сказано в пророка Даниїла.

То поки сонцю крок до потуханія,
мабуть, ходім шукати укриття,
де ні печалі вже, ні воздыханія,
а токмо безконечное життя.

Такі привітні цвинтарі бувають —
шатро небес і мармур в бур'яні.
Живі живих, Марусю, убивають,
а мертві зроду не зачеплять, ні.
Це тут блукають різні поторочі,
а цвинтар — то вже діло не страшне.
Спокійно там. Хіба що проти ночі
чиясь душа крилом тебе черкне.

Он подивись, — ну чим не райські кущі?
В траві лежить вороняче перо.
Є навіть райки, яблучка гіркущі,
на дереві зла прищеплене добро.
Десь, певно,
й змій сховався тут здоровий.
Сама не їж, не спокушай мене.
Бо як побачить янгол мармуровий, —
з надгрібка зійде, з раю прожене.

Гроби все, бачиш, панські, алебастрові.
Надбитий янгол думає про суть.
То давній цвинтар. Видно, що душпастири
біблійних кіз тут іноді пасуть.

Які тут склепи! Цілі кам'яниці.
Герби, склепіння, сходи і гробниці.
Залізні двері, злодій не втереться.
І всюди плющ повився на пригребіцях.

Які шляхетні прізвища тут панські! —
Бидловські, Козебродські, Себастьянські.
Яка в них гідність чується велика! —
Рох Яблоновський і Тадеуш Пика.

Ти ба, які наймення гонористі.
Не спиться щось в такому товаристві.

А тут кого заткало павутиною?
Кому це час так амфору надгриз?
Антон Ключенко, писано латиною.
Це, певно, з тих, юхтових, фарфолиз.

Якби видніше, поблукати скрізь би.
Тут є, либонь, вибітні горорізьби.

А цей надгрібок...—

Дяк аж відсахнувся.—
Диви, живий, їй-бо, поворухнувся!

«Обняв мя страх»,— як сказано в псалмі.
То це ми тут, виходить, не самі.

То, може, ноги отряхнем од праха?
Не дай бог, привид, ще нас наляка.
Щось дуже бідно вбране як на графа
і зашляхетне як на жебрака.

Диви, сидить і нас не помічає,
як той надгрібок сивої печалі.

Мабуть, поляк. Стара-стара людина.
Це ж, певно, тут уся його родина —
у цій землі...

Скорбото всеочисна!
Оце уже і є його вітчизна.

Давай одійдем, що вже тут допоможеш?
Одні кричать: «Од можа і до можа!»
А цей старий? Людина між людьми,
живе, як ми, і мучиться, як ми.

Колись нащадки будуть одмивати
оцю печаль од крові і глупот.
Бо можновладці — тяжко винуваті.
А що зробив народів народ?!

...Вже он і зорі сиплються з Ковша.
Складне життя у всій його всебічності.
А як подумать, — що таке душа?
Як той казав, це — горизонт до Вічності.

Гіркущих райок вранці пожували,
та й знов до ночі подорожували.

А вже й ліси соснові почались.
Тут, кажуть, є розбійники і лосі.
Тут вже когось зарізали колись,
то в повнолуння він кричить і досі.
Я вже й не чую тих страшних казок.
Вже йду не йду, підламуються ноги.
Нічної птиці моторошний зойк
і чорний сум лубенської дороги.

І раптом, що це? Жовті світлячки?
Потрухлих пнів далекі мерехтинки?
Мигтять, мигтять...

Навколо ж — ні хатинки.
Підходим ближче, а воно — свічки.

Лежать під лісом люди на траві,
на грудях склавши руки воскові,
лицем до неба, тьмою оповитого,
напівукриті хто сачком, хто свитою, —
чи вже умерли, чи іще живі?

На жовті пальці обпливає віск.
Обличчя гострі, одежина латана.
Горять свічки.

І сосни пахнуть ладаном.
Шумить над шляхом предковичний ліс.

Якісь пташки шиширхають у нетрях...
Десь виє вовк у хащах лісових...
Ну що ж, ту ніч були ми серед мертвих,
а цю ніч будем між напівживих.

Все ж охитніше. Не підійде звір.
Та й перебудем до холодних зір.

Он ще жива, бач, видно по людині.
Рука здригнула, воском припекло.

— Ви звідки, люди?

— З голоду. З Волині.

— З села якого?

— Вимерло село.

Ще подих ледве піднімає груди.
Сутемні лиця, білі сорочки...

— Куди ви, люди?

— Вже тепер нікуди.—

Свічки... свічки... і тиша... і свічки...

І каже дяк: — У них там на Волині
якісь такі плачі гіркополинні,
то край такої дивної краси.

А голоси, які там голоси!

Але й життя там, боже, твоя воля.

У них же там і сорочки, як доля.

Там сосонку, кривувьку або човник —
а рукави ж біліші лебедів —
ото як пустить чорним,

чорним,

чорним

до зап'ястку у декілька рядків!

Минає ніч... Свічки вже догорають...

— Ці,— каже дяк,— хоч легко умирають.

А то ішли, як жито наливалось.

Ото як підуть попасом в житах,

то, віриш, потім корчилися, звивались,

покрай доріг повзли на животах.

Оце таке. Тобі не надокучило?
Супутника послав бог балакучого.

Усе складаю в душу, як в шкатулку.
Уже душа гіркіша долину.
І хоч не маю на землі притулку,
но знаю землю вшир і в глибину.

— То ви б усе взяли та й написали,
та й був би слід по вашому життю.

— Я написав, так торбу в мене вкрали,
і всі мої папіруси тю-тю.

Чи думали, що там вино і брашно?
Чи золото, нахапане в війну?
А знов мені заходжуватись страшно.
Старий уже, тепер так не утну.

Вже в мене й чуб, як пух на осокові.
Вже в мене й очі до письма слабі.
Колись думки на слово були скорі,
тепер думки самі уже в собі.

То вже, мабуть, отак я і умру,
а діло життя так і не подвигну.
Бо хоч і в рот горілки не беру,
але ж і книгу написати не встигну.

Мої собраття вже пішли у стовбур,
вродивши рясно плевелами слів.
Найперший дурень і останній бовдур
уже, мабуть, в науках преуспів.

А я гусак обскубаний, що й досі
гелгоче щось про правду і добро,
котрому в лапі вдержать удалося
одне своє гусиное перо.

Мені не треба слави, ані грошей,
ані щоб сильний світу похвалив, —
аби хто-небудь, мислюю возросший,
до мене часом слух свій прихилив.

Але ж я прочитателів не маю.
Сам пишу, і сам собі внімаю.

...Тополя гнеться, як тонка танечниця.
Лягає пил в густий чортополох.
І в'ється вдаль дорога-безконечниця.
І ми йдемо, і добре нам удвох.

Бо він бреде, а я собі кульгаю.
Він гомонить, а я собі мовчу.
Уже й на палку дужче налягаю
і соваю торбину по плечу.
А він іде, милується дорогою.
Він молодий, йому іще не сто.
В старій сукмані, книжка за вилогою,
і торба — наче ремеза гніздо.

...Твердіший ґрунт намацують ціпки.
Частіше схил обсотаний корчами.
Чіпляючись лахміттям за гілки,
виходять з лісу у піски прочани.

Піски, піски... І де він, той причал?
Чи так іти, чи стежка одурила?
Пливуть, пливуть кораблики прочан —
над постолами нап'яті вітрила...

Одна ішла, закута у вериги,
у ковпаку залізному, невзута.
Чи хто сказав, чи вичитала з книги,
що богу вгодна отака покута?

Ішла молитись у святі печери,
казали, — десь іздалеку, з Печори.
Пудовий костур, і сама, як моці.
Та так і впала, не дійшла до прощі.

Чи грішниця, чи, може, так, блаженна.
Присипали. Куди ж її нести?
А вдалині вже Лавра нездвиженна
вечірнє сонце брала на хрести...

І ось він — Київ!

Возсіяв хрестами.

Пригаслий зір красою полонив.
Тут сам Господь безсмертними перстами
оці священні гори осінив.

Так довго йшла, так ждала терпеливо.
І ось він, Київ, за валами, він! —
той стольний град, золотoverхе диво,
душі моєї малиновий дзвін!

...І увійшли ми в київські ворота.
Чогось так тихо, мов пройшла чума.
І каже дяк: — Згадай про жінку Лота.
Не озирайся. Києва нема.

Я озирнулась. Я не скам'яніла.
Я не дала пролитися сльозам.
Отак пройшло тут військо Радзивілла! —
В руїни вулиць заточився храм.

Дзвіниця — мертва. Обгоріли крони.
І все німе — і гори, і Поділ.
В Литву до себе вивіз наші дзвони
литовський гетьман Януш Радзивілл.

Покинуті, попалені, похмурні
стоять двори, базари, винокурні.

Сади стоять, примерлі од пожежі.
Людей немає. Коні не іржуть.
Лиш на валах необгорілі вежі
стирчать у небо. Попіл стережуть.

Оце мій Київ, це моя вітчизна.
Залиті кров'ю київські вали.
Ой люди, люди, божа подобизна,
до чого ж ви цю землю довели?!

І каже дяк: — Яка там подобизна?
Коли земля здригнулась від копит,
назустріч Радзивілли вийшов Тризна,
печерський пресвятий архимандрит.

І так звернувся, сивий та уклінний:
— Короні польській брат одноколінний!

Ось ключ від міста. Ми відкриєм брами.
Іди. Заходь. Та тільки пощади
священне місто і священні храми.

І він ввійшов, литовський князь, сюди.
Як ніж у спину. А Потоцький — в груди.
Богдан між ними, як між двох вогнів.
Що тут було! Розказували люди —
три дні, три ночі Київ пломенів!

...Стояв собор старовинний із випаленою душею.
Ми тихо ступили в морок,
що димом ядучим пропах.

Молилися в порожнечу, на попіл ікон молились,
шукали живого Бога у сонячних сизих стовпах.

Лежали зрушені плити, як зашерти чорної криги.
І янголи в білій одежі впритул обступили вівтар.
Кричали полускані стіни.

Якись недопалені книги
заблуканий вітер знадвору холодним пальцем гортав.

Перехрестилась і заплакала.
І тихо вийшла із собору.
Ішла на прощу, а потрапила
чи то в Содом, чи то в Гоморру.

...Вже поночі до Лаври добирались.
Ішли угору вузько, в колосок.
Якись яри, якийсь дрімучий праліс.
Яри нічого, краще, ніж пісок.

А по ярах, по схилах, як тубільці,
землянки покопали погорільці.
Ідеш, аж дивно: у вечірній млі
то там, то там димок із-під землі.

І каже дяк: — Як у часи Батиеві.
Пішли у землю люди в Києві.

Вже й обжились. Он хтось обгородився.
А хто і сіно склав уже в стіжки.
А хтось уже в землянці й народився,
бо онде жінка сушить пелюшки.

Життя іде. Як сказано у Павла:
«Живіть благочестиво у Христі».
Потерп ще трохи. Вже ось-ось і Лавра.
А там спочинеш по трудах путі.

...Але коли ми підійшли до Лаври,
вже ніч була.

Біля святих воріт
якісь сиділи постаті, як равли,
ввібравши руки, й ноги, і живіт.
Обідрані, закутані в рядюжки,
не розбереш, де злидні, де злодюжки.
Ще й руки тягнуть, просять Христа ради.
Це люди теж. А що ти їм даси,
коли, минувши селища і гради,
сам третій тиждень сухарі їси?

Святі ворота взято на ланцюг.
У Лавру не пускають волоцюг.

Вночі ворота Лаври не гостинні,
даремно тут і возвишати глас.
Глас вопіючого в пустині,
напевно, був чутніший, як у нас.

Хтось бубонів. Хтось бився у падучій.
До ранку ми й просиділи з дяком.
І волохаті хмари кругойдучі
крутили в небі жовтим мідяком.

...На другий день були ми у печерах.
Тяглись в рукава довгих галерій.
Поклони били. І чекали в чергах,
бо тут людей — що свічка, то і рій.

Печерський старчик спереду іде,
прочанам моці в щілинку показує.
А я ж не знаю, ані хто, ні де,
то час від часу дяк мені розкажує:

— Це преподобний лікар Агапіт,
що ізцілив самого Мономаха.
А це — Алимпій, майстер на весь світ,
до пензля хист був у цього монаха.

Це — Нестор, найславетніший з дідів.
Лишив нащадкам працю свою горду,
бо він писав і в келії сидів,
а я ходив, і в мене вкрали торбу.

А далі все подвижники, святі,
що тут сиділи в келіях заперті,
що їх Господь за подвиги в житті
сподобив будь нетлінними по смерті.

Оце Мардарій, що не мав майна.
А це — Пафнутій, що не пив вина.

Це — преподобний схимник Силуян,
котрий без шуму, крику і ловитви
зłodіїв, дременувших у бур'ян,
зв'язав єдино силою молитви.

Це — Нестор другий.
Зветься він — Некнижний.
Таку заслугу перед богом мав,
що завжди був на всіх богослужіннях,
а й рази, ти скажи, не воздрімав.

А це — Сисой, що хіть свою презміг,
щодня ходив до річки у веретті
і роздягався з голови до ніг,
щоб комарі кусали в очереті.

Такі часи були благофортуни,
що кожен подвизався зокрема.
І жоден подвиг не лишився втуні.
Тепер таких подвижників нема.

Блюзнірська мисль запала мені в душу:
«Чому на них молитися я мушу?»

Хіба оті, без німбів, без імен,
на тій дорозі в Київ із Лубен,
або оті, під лісом, із Волині, —
хіба не більші мученики нині?!

Стою. Дивлюся на дніпровські схили.
Сисой... Мардарій... Подвиги Ахили...

Тут кров лилася. Тут пройшов Батий.
Софроній... Пимен... Мученик... Святий...

І каже дяк: — Немає у нас ліри.
Та й розум за бодягу зачепивсь.
Сисой, Мардарій — мученики віри.
А Байда що, од віри одступивсь?

Аби слова, хоч бред второзаконія.
А що сильніше підпирає твердь —
молитва преподобного Антонія
чи Наливайка мученицька смерть?

Я й сам колись проводив час
в молитвах.
Та й думаю, в землі чужосторонській:
що як же так, — ті гинули у битвах,
а ті спасались на горі Афонській?

Триліси взяти, сотенне містечко.
Це ж ось недавно, це ж ось недалечко.
За кілька днів ворожої облоги —
ні жителя живого, ні залоги.
Було містечко... А підходиш ближче —
нема нічого. Тиша. Попелище.
Лиш ходить смерть з кривавою косою...
А ти прийшла молитися Сисою.

Сидів подвижник, як ведмідь у гаврі.
Вже тут книжки друкуються у Лаврі.
Оно пройди під вікнами друкарні, —
які листки просушуються гарні.
Це ж скільки там нового, дивовижного!
А він тобі про Нестора Некнижного!

Вже скрізь у нас є різні школи братські.
Пів-України — сироти козацькі.
Од Лохвиці до самої Молдови
пів-України — то козацькі вдови.
Дітей без мужа ставити на ноги.
Ні захисту в житті, ні допомоги.
Такі ж гіркі, такі ж безоборонні!
А їм все те ж — про подвиги Февронії.

Ти, певно, ще була тоді малою,
як пролітала зірка із мітлою.
А це було в той год страшний, коли
п'ятох старшин козацьких розп'яли.

І голови —
                    хто звідки родом —
поставили перед народом.

То жінка та, хорунжого чи сотника,
що під стовпом лежала нежива, —
то можна їй про Симеона Столпника,
що на стовпі мережив кружева?!

...Ох, не такою я була й малою,
коли летіла зірка над Сулою.
Це ж він про батька, це про Чурая.
Це ж мати там лежала так моя.

Була зима. Якраз після Водохрища.
Людей зганяли з усії Полтави.
Щоб всі ж дивились на таке видовище.
А мати крижем лежала,
                                примерзали коси до снігу.

На все життя! — допоки я жива —
мені в очах той сніг... та голова...

— Чого ти плачеш? — дяк мене питає.
Кажу: — Нічого...

                                Листя облітає.
Та так, кажу, заплакалось само. —
...Вже люди вишнурковуються з церкви,
а ми з дяком усе ще сидимо.
— А я вже, — каже, —
                                черствію з годами.
Вже вечоріє. Вже, мабуть, ходім.
Деь там, за монастирськими садами,
напевно ж, є страннопріімний дім.

...Знайшли той дім десь на задвірках Лаври.
В дві дошки збитий стіл і вичовгані лави.

Духота сиза, як відьомські коси,
аж племінці на гнотиках дрижать.
І богомільців цілі стоси
перед очима предлежать.

І каже дяк, хитнувшись: — Дитино!
Мовчу про ліс і не кажу про степ.
Та краще ж ночувати десь під тинном,
аніж оцей лахмітяний вертеп!

То ми пішли, та майже так, надворі,
сухого листя трохи нагребли,
та лежимо, та й дивимось на зорі.
Та й, каже дяк, свободу обрели.

Над нами вітер, листя ронячи,
хитає гнізда гайворонячі.

Дашок благий, земля сира,
і тягне холодом з Дніпра.

Усе б нічого, ми б уже і спали.
Міцні під небом сні подорожан.
Але ченці на ноги наступали,
і дзвоником будили нічліжан.

Оце один виходить з-за собору,
доземну рясу тягне за собою.
А там і другий —
стриб через канавку,
збирає знову мідяки в карнавку.

— Оце так сон приснився у столиці, —
промовив дяк, сідаючи бочком. —
Що вариш ти вареники в криниці
і жовте листя ловиш друшляком.

Удрав шпака, як кажуть, знакомито.
Що ж, можна спати і на цій стежі,
якби ж мені не ставили копито
на саму грудь ці праведні мужі.

Пошарудівши у сухому листі,
дістав з торбини пучку тютюну.
— От, — каже, — клятті, — каже, — чорноризці.
Сон перебили. Вже я не засну.

Сиджу, дивлюся, — вік прожив на світі, —
на те гніздо у тому верховітті,
та й думаю: дурний ти чоловік,
що от прожив на світі цілий вік,
і, наловивши повну душу гав,
гнізда собі ти так і не зібгав.

...Колись в селі, що зветься Темногайці,
а йшов мені тоді двадцятий рік,
мене хотіли прикрутити при Гальці.
Хвалити бога, вирвався і втік.

А ще колись, за Дідьковою Греблею,
під Києвом, отут, на Ірпені,
я знов притульним затишком погребував,
а вже й під сорок гухнуло мені.

Любив я панну, Птимченко-Заглобську.
Уже й надхмарні замки будував.
«О рани Єзу, пан муві по-хлопську!» —
сказала панна. Я зрезигнував.

Ну, та й нічого. Так мені і треба.
Немає щастя,— можна жити без.
В душі людській, крім видимого неба,
є одина́дцять всячеських небес.

Був регентом, і був я канархистом.
Любив людей і обминав юрму.
І відзначався коромольним хистом —
несклонністю к духовному ярму.

Пізнав любов, пізнав я і ненависть.
Гарячий був, доходив до нестям.
Колись я жив. Тепер я розминаюсь
з людьми, з лісами, з небом і з життям.

Дорóгу маю, ту єдину втіху.
Лахва дякові, поки не зима.
Ото таке — цвірінь та в стріху.
А що, як стріхи власної нема?

Бував я скрізь. Душа у мене боса.
Пройшла тернами множества земель.

І брагу пив, напарену із проса,
мальвазію також і мушкатель.
В тюрмі варшавській був я кілька діб,
жував у Празі семидальній хліб,
в Молдові їв солодкий виноград,
ногами зміряв всенький Семиград,—
та у якій не був я стороні,
щось наче завжди плакало в мені:
іди туди і віку там дожий,
у землю рідну, де ти всім чужий.

Мандрівний дяк, по світу волочуся,
не маю ні родини, ні рідні.
Зустрів тебе, та якось і незчувся, —
так на душі потепліло мені!

Ти скоро підеш, дівчино, додому,
в свою Полтаву, до тієї ріки.
А там якомусь хлопцю молодому,
мабуть, твої вже сніться рушники.

Щастить же людям. Ех ти, дяче, дяче!
Не був би ти самотній на віку,
якби хоч раз в судьбі своїй бродячий
зустрів колись ти дівчину таку!

Не подивуй, коли я раптом зникну.
Боюсь печалі, що до тебе звикну.

...Десь в било б'ють за звичаєм пустельним.
Оце такий тепер у Лаврі дзвін.
Так били в било перші преподобні,
коли ще ліс був богу до колін.
Коли іще в розбійницьких печерах
валялись просто то кістки, то череп.
І не було ні мурів, ані брам,
лише на зрубі зарості малини
і перший, ветхий, дерев'яний храм
з престолом ще із каменю і глини...

Тепер у Лаврі — де вже ті ліси?
Де молитовна тиша над лісами?
Лише Дніпро, брат вічності й краси,
тече в лугах тих самих і так само.

А над Дніпром, на цій святій горі,—
тут ціле місто, з гутами, ровами,
з надбрамними кремезними церквами,
з монастирями вже в монастирі.

Аж страх бере. Стоїть новоприбулець,
ніде не втрапить, поки не спитав.
Самих тут келій — кілька добрих вулиць.
Самих церков — на кілька тих Полтав.

Якби не дяк, то що б я і робила?
Він знає все, сивесенький спудей.
...Пустельник б'є в пустельне било.
А в цій пустелі — тисячі людей.

Тут є такі, що трохи чи не плазом.
Сліпі, німі. І в кармазинах є.
Чи нас господь почує усіх разом,
коли так просить кожен про своє?

А я ж прийшла з такого далеку!
Тут, кажуть, є стара, як світ,
больнична церква при шпиталику
десь там біля святих воріт.

Давно колись, по всіх превратностях,
як каже дяк, її возвів
при Лаврі, будши тут привратником,
один з чернігівських князів.

То люди йдуть оце й понині,
бо, кажуть, ніби легшає людині,
як пом'янути саме в ній,
у тій церковці кам'яній,
своїх померлих... Пом'яну

і попелом розвіяного батька...
і матір, що звела я у труну...
Тих, що душа не виговорює...
Гордія... Ганну і... Григорія...

Мені б молебень відслужити.
Жива, то якось треба жити.

*

...Останню ніч, то ми уже й не спали.
І знов ченці на ноги наступали.
Бухикав дяк, і дощик моросив.
Ото, мабуть, грязюку розмісив!

Зітхає дяк, бурмоче: — Ех-хе-хе!
Холодний світ, бодай йому лихе.

В життя приходиш чистий і красивий.
З життя ідеш заморений і сивий...

Мабуть, під ранок я таки заснула.
Така мене утома огорнула! —
якийсь короткий, нечутінний сон...
Прокинулась від крикання ворон.
Дашок дірявий, дощана стіна.
Дяка немає. Тиша. Я одна.

А на саквах лежить мені обнова —
в червоні квіти хусточка тернова.

І ранок був, і дощик моросив.
Вже й дуб ту хустку

листям притрусив...

Пора й мені. Пора й мені, пора.
Піски, піски... і синій плин Дніпра...
і ліс... і шлях... і явір... і криниця...
Куди іду?!

Хто жде мене, крім Гриця?

Кричать ключі у небі журавлині.
Кому, і що, й навіщо говорить?
Лягти під лісом, так, як ті, з Волині...
І догорить... і свічка догорить...

Але іду, розмотую дорогу.
Була на прощі, помолилась богу.
Купила в Лаврі кілька свічечок.
Зустріла добру у житті людину.
І з тих усіх дякових балачок
усе частіше згадую єдину, —

ту найсумнішу втіху, далєбі:
комусь на світі гірше, як тобі.

А вже й ті села, як одні могили.
Потроху вже й дожджу до Лубен.
Григорівка. Семенівка. Панфили.
Святий Григорій... і святий Семен...

Дідова
Балка

РОЗДІЛ
VII

Зима старенькі стріхи залатала.
Сніги рожево міняться в полях.
На всі ворота замкнена Полтава
козацьку чату вислала на шлях.

Їх кілька душ, у них далекі очі.
Між ними Іскра і Лесько Черкес.
Сніги, сніги... Сліди ще тільки вовчі.
Порожній степ і тиша до небес.

Гризуть вудила коні з нетерплячки.
Поривчий вітер вихолку несе.
Сніги, сніги... З якої б то болячки
так тихо все? І тихо так — не все.

Ген хуторів причаєність глибока.
Он хтось іде в Полтаву з клумаком.
І далина на всі чотири боки
перехрестилась чорним вітряком.

...Стара моя Полтавонько, Олтаво!
Щоразу по загоді молода.
Ох, скільки дзвонів тих одкалатало,
коли тебе пустошила орда!
І як літали стріли половецькі
і клекотіли степові орли!
Минулих літ великодні мертвецькі
тебе густим мовчанням облягли.

І що лишалось від твоєї вроди?
Безлюдних двірищ виляглі тини,
між попелищ некопані городи,
де рили землю дикі кабани.

А потім знов на тому потолоччі,
несіяні, мов квіти і трава,
пробились люди і протерли очі,—
Полтавонько, ти все-таки жива?!

Плакучі верби сплакали у воду
гірку пилюку одболілих літ.
З підземних нір зацьковану свободу
попідруки ти вивела на світ.

Позаростали рутою руїни.
І знов твій голос тугою примовк.
В твоїх лісах, над водами твоїми,
своїм богам молився князь Витовт.

Зминули дні. Ти старшала роками.
Ішла у небо і вросла в ґрунт.
Тебе обняв залізними руками
чужий король, неситий Сигизмунд.

І знову, знову, знову під'яремна!
Чи вже собі ми ради не дамо,
що й Вишневецький, виродок Ярема,
свій власний кат, застріг тебе в ярмо?!

І знову захід — наче багряниця.
І знов надія в розпачі оман.
Де впав Павлюк, там виріс Острияниця,
і всі кайдани розірвав Богдан!

І знову лихо. Не пройшло і року,—
у Білій Церкві складено угоду.
І знову ти лишилась на поталу,
і знову панство суне на Полтаву.

Щоб знов тебе поставити навколішки,
щоб ти була рабою, як колись.
Он знову люди з хуторів навколишніх
в твою фортецю степом потяглись.

Іде, біжить — усе, — що є живого.
Жене корів, кульгає до узбіч.
О давнє місто, звикле до облоги,
яка тривожна буде в тебе ніч!

...Козацька чата дивиться на шлях, —
по самий обрій порожньо в полях.

Тепер пани хай пройдуть хоч облавою,
то вже стоять покинуті двори —
людські осади за Полтавою,
поодинокі хутори.

Пустеля, степ...
ворон голодні гвалти...

Нема кому із ким заговорить.
Лише димок із Дідової Балки
курить собі у небо та й курить...

Там дід живе, той самий дід Галерник,
немрущий дід, самітник і химерник,
що, років двадцять бувши у неволі,
уже ж коли вернувся, а й тепер,
що не різьбить, — у нього мимоволі
подібне до манесеньких галер.
Ложки, ковганки, різні голянички,
миски косарські з вухами, сільнички.
А вже таку різьбовану і ловку
ніхто, як він, не зробить салатовку.

То винесе в Полтаву, то по селах
(як не замети, звісно, й не дощі).
Отож в турецьких дідових галерах
Полтава і заговкує борщі.

Ніде й душі уже на виднокрузі,
і тільки з Балки Дідової — дим.
Це ж, певно, він у тій своїй ярузі
на цілий степ залишився один.

— Гей, діду, діду, од дороги близько!
Гей, діду, діду, як ви там, живі?

— Та й те сказать, — хіба це вперше військо
у мене пройде тут по голові?

Присунув пень, — це в нього за ослоник.
Та й сів стругати з липи ополоник.

У хаті тепло. Пахне деревиною.
Коріння повно, всякої різьби.
Під сволоком, між маком а калиною,
шматки сухої липи і верби.

Сказав Іван: — Казали добрі люде,
це ж місяць грудень, літо ще коли.
Тут пройде військо, хтозна, як там буде.
В Полтаві ви б цей час перебули.

— Не хочу людям завдавать мороки,
сидіти сидьма на чужій печі.
У мене хата тут своя, нівроку,
свій домовик, свої он рогаці.

Котору зиму я вже перечовгав.
І домовик зі мною домував.
Оце сидів на припічку учора, —
сміявся, плакав, руку подавав.

Якби я міг вам бути у пригоді,
а то ж про шаблю думати вже годі.

А був колись такий великовоїн! —
од трьох шабель ще й досі не загоєн.

Та й знов узявсь стругати свою ложку.
— Отак собі і тупаю потрошку.
У бога смерті не благаю.
Нічого, прийде і сама.
Я ополоники стругаю,
а людям їсти що нема.

...Помовчали. Душа шукала слова.
Воно трудне, не виважиш на хунт.
Кінчався день. Потріскували дрова.
В печі горіло, наче Трапезунд.
Мигтіли різні в полум'ї химери,
різець блищав у діда у руці.
Пливли по хаті крихітні галери —
ковганки, салотовки, поставці...

— Ну, хто про що, а я про Наливайка.
Вона співає чи уже мовчить?

— То вже не співи. То підбита чайка
отак, упавши, на степу ячить.

В ній наче щось навіки проминуло.
Прийшла із прощі дивна і гірка.
Так від людей Марусю відвернуло,
що вже нікого й в хату не пуска.

Усе одна. Нічого їй не треба.
Все їй чуже. Здоров'я теж нема.
Та проща, ті ночівлі проти неба...
оті нестатки вічні... та тюрма...

Не дай бог, може, в неї і сухоти.
Я все боюся — рине горлом кров.
А не приймає жодної турботи,
а в хаті ж так — ні хліба, ані дров.

Порадьте, діду, ви ж їй наче батько.
Невже ж вона й загине так сама?!

— В такій біді ніхто вже не порадько.
Немає ради. Ради тут нема.

Чого рвеш комір? Тут хіба задуха?
Е ні, стривай, нічого це не дасть.
В житті найперше — це притомність духа,
тоді і вихід знайдеться з нещастя.

Душа у тебе має бути крицею.
Так плакати не гідно козака.
Твій батько був, Іване, Остриницею, —
наступний гетьман після Павлюка.
Ти ж син його! Душі не занехаєш.
Не маєш права, ти ж таки не Гриць.
Ось пройде час, когось і покохаєш.
Преславен рід полтавських Остриниць!

— Та, може, й буде Гандзя або Настя.
Та, може, й сином закріплю свій рід.
А юж не буде в світі мені щастя,
поки живу я, поки й сонця світ.

Ми з нею рідні. Ми одного кореня.
Мабуть, один лелека нас приніс.
Батьки у нас безстрашні й непокорені
і матері посивілі од сліз.

Минув той час, ті грози відгучали.
Нові громи схрестились на мечях.
Ми з нею — діти однії печалі.
Себе читаю у її очах.

Минають ночі думами, півснами...
І я минаю... і минають дні...
Вона мовчить і думає піснями.
І не минають лиш її пісні.

...Кінчався день. Сумна і тонкоброва
дивилася Марія з божника.
Вогонь горів, потріскували дрова,
шовкова стружка бігла з держака.
Кіт спину вигнув у тигрясту смужку,
помуркотів, та й знов заліг у стружку.
І хаті знов не вистачило ока:
хтось десь промчав, а балка заглибока.
І тільки сніг посипався з гілляки.
— Агов, Іване, он уже поляки!

— От ми тут трохи і притрем їм роги.
А ви тут живете біля дороги,—
сказав Іван, підвівся із ослоника.

А дід собі стругає ополоника.
— Нікуди я, Іване, не поїду.
А там і Борскла скресне в берегах.
Та й тим ляхам який пожиток з діда?
Живу тут, як закопаний в снігах.

— Дивіться, діду. То ж такі ватаги.
Ніде ж нікого, важите життям.
— З життям то так, то гра напереваги.
Сюди-туди, не стямишся,— вже й там.

— Що ж, вибачайте.
— За що вибачати?
Мені що турок, що литвин, що лях.

...Над самим краєм пролетіла чата,
і кінь із балки вимчався на шлях.

Вже в небі й місяць вистромить рогульку,
і на порозі намерзає лід.
А дід запалить корінькову люльку
і довго ще дивитиметься вслід.
І довго-довго буде наслухати
оту раптову тишу хуторів.
Жар вигребе із печі, щоб до хати
на цей димок чужий хто не забрів.

Залив той жар. І виніс головешки.
А ти в кутку постоїш, кочерго.
Та так ото повештався, повештався,
то так воно ще й наче не того...

The background of the page is a dense, repeating pattern of stylized floral and leaf motifs in a light gray color against a darker gray background. A large, white, rounded rectangular shape is centered on the page, serving as a backdrop for the text.

**Облога
Полтави**

РОЗДІЛ
VIII

Степи і ніч. І хвища над степами.
Полтавський шлях сніги перемели.
Вороже військо ломиться у брами.
Глухі ворота. І мовчать вали.
Стоїть обоз по груди у заметах.
Вже встигли сани льодом обрости.
Терпи, Полтаво. Помолись за мертвих, —
передні коні в'їхали в хрести!

Полтава спить. А панство — чи не в гості.
Сахнувся кінь. То ями, то горбки.
Хрести, хрести...

І торохтять, мов кості,
на тих хрестах промерзлі рушники.
Січе хуртеча, гостра, ніби шклиста.
Піввійська вже не встоїть на ногах.
Стара тополя, чорна та безлиста,
ворон гойда на цвинтарі в снігах.

Пани кленуть у лютому безсиллі.
Це ж до Полтави ледве дотягли!
Прослалось військо на чотири милі, —
хоч головою бийся об вали.

На цій землі було вже їм бувальців,
тут бог не сіяв з неба їм крупу.
Простягнеш руку — і не видно пальців,
так хуртовина крутить у степу.

Шугає вітер, сатаніє хвища.
Ще спробуй тут багаття розвести.
Аж де той ліс!

Хоч спалюй топороща
або рубай на цвинтарі хрести.

Але ж не можна людиність дратувати.
Тут треба увійти без перешкод.
Тут треба мирно.

Все перетривати.
Схизматики — розпечений народ.

Як не кричи, як браму не виламує, —
угода є, то впусять. Та коли?
...Вали високі. Що там за валами?
Глухі ворота. І мовчать вали.

А вранці, тільки почало світати,
де не було, здається, ні душі, —
а вже стоять наведені гармати,
і при лафетах — мирні гармаші.
Ніхто з панами не заводить бійки
і навіть слів дошкульних не вжива.
Хто курить дерев'яні носогрійки,
хто порох в гаківниці набива.

Сторожа, та стоїть собі на чатах.
Та все їх більш над валом вирина, —
у чорних свитах, у шапках кучматих,
в кобеняках з овечого сукна.
Ніхто нічим нікому не вгрожає,
ні в кого шабля не блищить в руці.
Лиш на валах козацтво походжає
і за щитами залягли стрільці.

А вже шляхетство інеєм взялося,
і вже охрипло панство від проклять.
Кричать, бряжчать,
ворота вщент розносять.
Але ж ворота ковані. Стоять.
Якусь годину все це потривало.

То їхній головний пояснень зажадав.
А це від Пушкаря козак з міського валу
такий універсал на списі їм подав:

«Панове! Ви і ми — це рівні два народи.
В боях рішили спір, і вільні ми тепер.
Ви, значить, принесли до нас свої клейноди.
Свого орла також. А нащо нам орел?

Наш полк стоїть у полковому місті.
Це значить — стоїмо ми на своїй землі.
А ви тут хто такі? Стояли б десь на Віслі.
У нас тут гетьманат, у вас там королі.

Були б і ви, і ми таким би чином дома.
Було б і вам, і нам кращіше так обом.
Угода? Це ж яка? Вона нам невідома.
Про що й звіщаєм вас з печаттю і гербом.

Між іншим, ви такі пощипані війною
і маєте харчів так мало про запас,
що коли раптом тут піднімете ви зброю,
то місце цих подій не свідчить проти нас».

...Минають миті, довші від століть.
Дозорці ходять, наче на прогульку.
Полтавський полк як вкопаний стоїть.
Пушкар мовчить.

І тільки палить люльку.

— Якщо ми здійсним ці статті угоди, —
дозорці гомоніли на валу, —
то й цей останній острівок свободи —
Полтавщина — потрапить в кабалу!

То це ми стільки вибули війни,
щоб знов сюди вернулися вони?

Щоб у Полтаві, полковому місті,
стояло шляхти на кутку по двісті?!

Вже й так життя, як льох без душника.
Нема коли і жінку пожаліти.
Так мало нам свого Вишняка,
потрібні нам ще їхні живоїди!

Впустить в Полтаву військо його мосці?
Е ні, даруйте, тут нема дурних.
Якщо їм зараз в руки не дамося,
то згодом звідси й вдаримо на них.

Вже дехто й занудився при дозвіллю:
— Якби хоч стрельнуть,
хоч пшоном, хоч сіллю.

Отаман Гук, що так гукає ловко,
уже їм з валу гне сухого вовка.

Лише Горбань хапає дрижаки.
Кричить: — Угода! Нарушать не смійте! —
Він думає, — як впустять їх таки,
то перш за все вони повісять війта.

Вишняк, той крутить, преповажний пан,
такий, що всіх панів перепанує.
Учора, кажуть, приміряв жупан.
Іти послом до шляхти пропонує.

Але ж полковник не веде і вухом.
Невже ж так і не виступим на прю?
Лесько сказав:

— Як бухнем одним бухом! —
Пушкар сказав: — Я вам поговорю!
Тут головне — спокійно і без крові.
А там почнуться ночі сильвестроби.

І тільки вогник блимає вгорі.
Там, певно, бог живе в монастирі.

І вже забута богом і людьми,
живе Маруся в захистку зими.
У снігових завоях завірюхи,
де вже од хати тільки острішок,
калиною годує омелюхів,
отих жовтеньких стомлених пташок.

Лиш час від часу прогучать копита.
А там до хати й стежка не пробита.
Біліє сніг в лелечому гнізді,
і льоду вже намерзло півбадді.

Хоч би десь вийшла в церкву, поміж люди,
а то ж одна, ніколи і нікуди.
Сухотний кашель надриває груди.
Стоїть зима. Короткі сірі дні.
Вночі горять сторожові вогні.

Щодня, щомиті полк наготові.
Іван мовчить.

Думки тепер тернові.
І лиш бринить, як болісна струна:
а як Маруся, як же там вона?

...Та як, нічого. Нарікати гріх.
Хіба я вже нещасніша за всіх?

Живе ж оно Ящикя Балаклійська.
А голосила ж років півтора.
А чоловік же не вернувся з війська,
живе ж вона, нічого, не вмира.

Отак і я, привикну, яюсь житиму.
Ніхто і не побачить, як тужитиму.

Та тільки ж я вдова не Балаклійська.
У неї муж не повернувся з війська.
Поліг, загинув, вбитий молодим.
Йї можна вічно плакати за ним.

Щаслива ти, Ящико Кошова!
А я... Хто я? По кому я вдова?!

...Так і живу. Минаю, наче хмарка.
Вся облітаю, як осінній лист.
То мишеня майне із закамарка.
То дров підкине дядько Шибиліст.
То ти розважиш тугу нещадиму.
То яюсь я і викреплю цю зиму.

Так, сплю не сплю, зіщулюсь на печі.
І виє пес на місяць уночі.

Іван узяв ту руку, мов крижину:
— Ходім зі мною, доленько, ходім.
Якби мені ти стала за дружину,
яка б то радість увійшла в мій дім!

Не повернула навіть голови.
Лише печальне око з-під брови.
Важка жалоба чорної коси,
і тільки тінь колишньої краси.

— Кого ти любиш, Іване?

Мене

чи свою пам'ять?

Красива я була, правда?

Схожа на свою матір.

Смілива я була, правда?
Схожа на свого батька.
Співуча я була, правда?
Схожа на свій народ.
А тепер моє обличчя зведене судомою болю.
Вмираю від сухот.

Сама від себе вже вмерла.
І ти це, Іване, знаєш.
Оце, що від мене лишилось,
то, власне, уже не я.

Ти любиш не цю, Іване.
Ти пам'ять свою кохаєш.
Щасливий будь нею, Іване.
Бо пам'ять завжди твоя.

— Я і тоді любив тебе до болю.
А вже тепер, Марусю, й поготів.
Дозволь мені лишитися з тобою.
Отак, як є. Без змовин і сватів.

У церкву підем. Піп нас обвінчає.
Весілля справим. Пушкаря позвем.
Як не полюбиш, в мене вистачає
на двох любові. Яюсь проживем.

— Мене, Іване, — отаку понівечену?
Мене, Іване, — отаку гірку?
Хай бог пошле тобі хорошу дівчину,
ще будеш ти щасливий на віку.

На тому досить. І кінець розмові.
Не треба й говорити нам про те.

Моє життя — руйнівнице любові,
де вже ніякий цвіт не процвіте.

— Останній плід на Чураївським вітті!
Оббив тебе такий жорстокий грім.
Хоч би була залишила на світі
дитиночку із голосом твоїм!

— Вже не залишу, долю змарнувала.
Вже не залишу, час мій підоспів.
Якби тепер, мабуть, я заспівала,
було б це вже хрипіння, а не спів.

Так і живу, без голосу, німа.
Пісень немає — і мене нема.

...Оце і все, що є тепер у мене,
моя матусю, нене моя, нене! —
ота могила, на могилі хрест,
і на деревах білий ожелест.

Була у мене мати, наче бджілонька.
Тепер я тут лишилася сама.
Стоїть її холодная постілонька.
Все, як було. А матері нема.
Це я убила, я! Її, хорошу.
Картай себе уже чи не картай.
Про що, Іване, я тебе попрошу, —
піді з могили сніг поодгортай.

Іде Іван. І знову повертає.
Думками сніг з могили одгортає.
Вороже військо... Цвинтар при дорозі...
Четвертий тиждень місто у облозі.

...Рубають, кляті, Пушкарівський ліс.
Тріщать і стогнуть, валяться дерева.
Там і село за лісом — Пушкареве.
Рубають, кляті, Пушкарівський ліс!

Старі дуби і парость молоду —
аби сьогодні, а вперед не дбають —
рубають криво, косо, без ладу, —
аж так і видно: не своє рубають.

Що день, що ніч, — рубають, аж гуде.
Із валу видно — звозять до дороги.
Та ще й підстрелять зайця де-не-де,
та ще й ведмедя викурять з барлоги.

Сто років ріс. І ще сто років ріс.
Полковнику! Це ж треба провалитись,
щоб так оце стояти і дивитись!..
Рубають, кляті, Пушкарівський ліс.

Пушкар — нічого. Глянув — і нічого.
Спокійні очі. Сива голова.
Шорстка кирея кольору нічного.
Дивився.

Думав.

— Швидше б та трава!

...Вночі над валом палахтить заграва.
І попіл пахне долею Триліс.
Як дикий звір, обкладена Полтава.
Горять багаття — Пушкарівський ліс.

Горять багаття. Панство смажить вепра.
Десь доп'яли старого сікача.
Сидять, неначе виходці із пекла,
усі пани полтавського ключа.

У тих снігах, у тому палахтінні,
заслухані у власну маячню,
сидять, як хижі сатанинські тіні,
у пурпурових відблисках вогню.

І тільки цвинтар чорними хрестами
із ночі підступає до багать.
І вихолка ніяк не перестане,
як привида, у п'тьму одбігать...

Оскільки ж мир,
стріляти нам не можна.
Лесько тупцює, сильно перемерз.
У труби грають. Наволоч вельможна
сама з собою танчить полонез.

Мовляв, їм добре. Козакам в досаду.
Ось почекай, мазурку ще утнуть.
Ми видержим. Хай танчать до упаду.
Вони стріляти першими почнуть.

...Стоять вельможні. Діло затяжне.
Здається, так стоятимуть довіку.
Лесько сміється: — Голод підіжме,
чкурнуть, як чорт від кукуріку.

От хто веселий, так оцей Лесько.
Біда йому для смутку не причина.
Бо як приніс на світ його бузько,
то так і виріс наймитом хлопчина.

Так присутяжив змалку його чмир,
так остогидли стусани і клини, —
а тут війна. А це ж таки не мир.
В чмира табун, а у Леська — й шкапини.

Вдовиний син, замріяна душа, —
вже сотня їхня вийшла із Опішні,
а він біжить за ними, як лоша,
і гірко думи думає невтішні, —

що як же так, в похід йому пора,
сімнадцять літ, а він сидіти буде?!
Якби коня позичити в чмира,
а шаблю він і в битві роздобуде!

...Його піймав хазяїн у степу.
З чужою в суд приведений конякою,
він пояснив, що квапився в похід,
отож не встиг чмиру сказати «дякую».

Подумав суд і розсудив їх так:
що він же вкрав не гроші, не з городу.
Іде війна. А що ж то за козак,
котрий коня не має для походу?

Що він чмиру ніяка ж не рідня,
а все життя старається, гарує.
Не доробився до свого коня,
то хай йому хазяїн подарує.

Отож тепер він хлопець при коні.
Хоробрий хлопець, не якась там хлипавка.
...Лесько сказав: — Хіба це голод? Ні.
Це просто піст. На те ж воно й пилипівка.

...А дні ідуть. Удівнилась облога.
Вже навіть звикли. Йдеться до Різдва.
З усіх боків одрізана дорога, —
Полтавонько, ти все-таки жива?!

Вже навіть хтось пішов на вечорниці,
об землю вдарив лиха того шмат.
Дівки собі стоять біля криниці,
а парубки стоять біля дівчат.

Грицькова мати доживає віку.
Отаман Гук гукає на валу.
Шинкарка Таця сіла на публіку,
за блудодійство врізано полу.

В неділю був базар.
Вже чим там торгували,
але ж таки — в неділю був базар.
Баби на гурт дві качки продавали.
Хто виніс мак, хто рибу, хто узвар.

Хтось навіть бачив справжню паляницю.
Дзизь навіть трохи душу закропив.
Лесько, продавши гриву гривострижцю,
собі пищаль гвинтовану купив.

Зате було матерій на базарі! —
зарбаф, штамет, об'яр і алтабас.
А нащо ті шовки та мухоярі? —
Тепер купляй китайку про запас.

А ще були там прянощі й приправи.
Такі ж приправи гарні, як на сміх.
Шапран та перець, — до якої страви?
Чи той мушкатний запашний горіх?

Імбирцю, може? Може, кардамону?
Цитрон заморський, — гріш йому ціна,
коли керсетку он яку червону
дають за вузлик прілого пшона.

Такий свят-вечір, що нема й куті.
Стоїть Іван. Над валом крупка сіє.
— Чого стоїш отут на видноті?
Ще стрілить хто.

— Не стрілить. Не посміє.

Був у Марусі. Снігом замело.
Прийшов до неї, навіть не зраділа.
А на свят-вечір, як вона сиділа,
то вже од неї тіні не було.

Мовчить Іван, потемнівши лицем.
Очей не зводить з поля і дороги.
І кожна мить то може бути кінцем,
то може бути початком перемоги.

...А це якраз після Різдва уранці
ушкварили панове навдиранці.
Налаштували з ночі свою валку,
вже без погроз, без лютих перехвалок,
знялись тихенько — та й у степ безмежний.
То вже тепер хоч цвинтар незалежний.
Бо поки тут вони під валом бігали,
у ці ворота ступою товкли,
у спину їм з Брацлавщини й Чернігова
нових повстань пожежі припекли.

То й мусили забрать свої застави,
мабуть, уже не тільки з-під Полтави.

І відступили — у полях тих самих.
За ними панство у різнатих санях.
І їхній ксьондз, небритий півзими,
закутаний в тудейші килими.
І те кварцяне військо зашкарубле,

і ті гусари, зведені на пси,
в обледеніле хутряне шкаруп'я
ховаючи похнюплені носи...

Вже й день минув, і обрії примеркли.
Уже й людьми дорога загула.
І кволим дзвоном цвинтарної церкви
жива Полтава голос подала.

Ген-ген у полі бовваніє чата.
А при дорозі, жерлом у замет,
стоїть покинута гармата,
чавунний львівський фальконет.

Де слідно кіньми, застрибали галки.
Вечірнє сонце скоро догорить.
...І знов димок із Дідової Балки
курить собі у небо та й курить!

**Весна,
і смерть,
і світле
воскресіння**

РОЗДІЛ

IX

Весна прийшла так якось несподівано!
Зима стояла міцно до пори.
Вітри війнули з півдня. І тоді вона
немов у Ворсклу з'їхала з гори.
Ще сніг ковтала повідь широченна,
і рала ждав іще тужавий лан.
А під горою вишня-наречена
вже до віночка міряє туман.
Подовшав день.

Полегшали ці тіні,
вечірні тіні спогадів і хмар.
І дика груша в білому цвітінні
на ціле поле світить, як ліхтар.

Уже в дітей порожевіли личка.
Уже дощем надихалась рілля.
І скрізь трава, травиченька, травичка!
І сонце сипле квіти, як з бриля.

Вже онде щось і сіють у долині.
Вже долітає пісня з далини.
Вже горлиця аврукає в бруслині,
стоять в заплавах золоті лини.

Тут коло нас така зелена балочка,
там озеро, не видно йому дна.
Вже прилетіла голуба рибалочка,
ніс в неї довгий, довший, ніж вона.

Вже й дикі гуси в небі пролітали,
вже й лебеді кричали крізь туман.
Вже ходять в болотах біля Полтави
ходуличник, крохаль і турухтан.

Воскресли люди, хоч який хто квелий,
після облоги схожі на примар.
І монастир з цвітіння тих жарделей
пливе у небо, як з рожевих хмар.

О Боже духів і живої плоті!
Я вперше усміхаюся, прости.
Якась галузка в тому живоплоті
і та он пнеться, хоче розцвісти.

Весна прийшла. Скасовано угоду.
Вся Україна знову у вогні.
Цвіте земля, задивлена в свободу.
Аж навіть жити хочеться мені.

Як гарно в хаті, як просторо в сінях!
Як оживають ниви і сади!
А щоб хоч щось лишилось на насіння,
на Пасху їли хліб із лободи.

І знов лелека молиться до зірки.
Клинець городу хоче врожаю.
Є жменя жита, маку є півмірки,
і чорнобривці, й трохи рижію.

Спасибі, земле, за твої щедроти!
За білий цвіт, за те, що довші дні.
Прийшла весна. Сухоти є сухоти.
Все гіршає і гіршає мені.

Уже од кашлю в грудях все зболіло.
То в жар, то в холод кидає. Ну ось,
уже й моє намисто побіліло,
мов памороззю сизою взялось.

Як дивно, жар, але холонуть руки.
А солов'ї чогось як навесні!
Самотнім добре, — жодної розлуки.
Сухотним добре, — гаснуть навесні.

От тільки шкода, — вже не заспіваю.
Город глушіє, — вже не прополюю.
Щодня ту ніч, як смерть, перепливаю,
Життя, як промінь сонячний, ловлю.

А дні стоять, — не хочеться тужити!
І кожна пташка хатку собі в'є.
— Скажи, зозуле, скільки мені жити? —
Кує зозуля... Цілий день кує...

Іван приходив. Так, посидів мовчки.
Устав, пішов, оглянувся з воріт.
Лише весна укинулась в листочки,
підняв їх знову гетьман у похід.

Заграли знову труби до походу,
війнуло громом з Тясьмина-ріки.
Богдан підняв козацтво за свободу,
універсалом обіслав полки.

— І знов земля кипить у боротьбі.
І знову я належу не собі, —
сказав Іван. Дивився, як востаннє.
Торкнув мене прощальними вустами.

Не знала я, що сум такий огорне.
Вмирати буду, — пом'яну добром.
Кирея з вильотами чорна
в останній раз майнула за бугром.

І я, котрій давно вже все байдуже,
уже нічим я сльози не впиню.
Прощай, Іване, найвірніший друже,
шляхетна іскро вічного вогню!

Виходить полк. Іван під корогвами.
І я край шляху осторонь стою.
Моя душа здригнулася словами.
Співають пісню, боже мій, мою!

І «Зелененький барвіночку»,
й «Не плач, не журися,
а за свого миленького богу помолися».
І про того козаченька,
що їхав за Дісну.
«Рости, рости, дівчинонько,
на другу весну!»
І про воду каламутну,
чи не хвиля збила.
І про тую дівчиноньку,
що вірно любила.
І про гору високою,
і про ту криницю...

Дівчата вчора берегом ішли,
та й заспівали: «Ой не ходи, Грицю».

А я стояла... Що ж мені, кричати?..
Які мені сказати їм слова?..
Дівчаточка, дівчатонька, дівчата!
Цю не співайте, я ж іще жива.

З М І С Т

РОЗДІЛ I.

*Якби знайшлась
неопалима книга*

5

РОЗДІЛ II.

*Полтавський полк
виходить на зорі*

35

РОЗДІЛ III.

Сповідь

39

РОЗДІЛ IV.

Гінець до гетьмана

95

РОЗДІЛ V.

Страга

101

РОЗДІЛ VI.

Проща

115

РОЗДІЛ VII.

Дідова Балка

155

РОЗДІЛ VIII.

Облога Полтави

165

РОЗДІЛ IX.

*Весна, і смерть,
і світле воскресіння*

183

КОСТЕНКО
ЛИНА ВАСИЛЬЄВНА

Маруся Чурай

Исторический роман
в стихах

Издательство
«Радянський письменник»
(На украинском языке)

Редактор *О. М. Підсуха*

Художники:

Н. М. Прожогіна, В. В. Терещенко

Художній редактор

Н. В. М'ясковська

Технічний редактор *Л. М. Бобир*

Коректор *Л. П. Яблонська*

1 крб. 20 коп.

